

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

ČTRNÁCTIDENÍK ČESKÉ KATOLICKÉ MISIE V CHICAGU

No 25/2001

Cena \$ 1.50

DECEMBER 15, 2001

Boží láska se k nám sklání, otevřme svá srdce Boží lásce a lásce ke všem bližním

Jsou opět vánoce a my jsme okouzlení, neboť vánoce vždy znovu hřejí, voní a dojmají. A proto jsou také plné poezie, tklivosti, vzpomínek a krásy. Zvony hlaholí, a přesto, že je na severní polokouli zima a od hor fičí studený severák, mrzne a po cestách zvoní v některých krajích třeba i saně s rolníčkami a sněžný trpyt hraje pod nohama, v duši leží teplá nálada, ba dnes všechny struny v srdci hřejí a z hrdla bezděky vyráží naše staročeská překrásná koleda: „Narodil se Kristus Pán, nám, nám narodil se.“ Náš národ má mnoho citem prohrátých vánočních písní a koled. Pro někoho poezie a citovost může i poněkud zastřít skutečné a pravé jádro vánoc. Proto dnes budeme rozjímat o poslání vánoc. Proč se Ježíš narodil. On je vtělený Boží Syn, připomeneme si jeho život, abychom podle jeho vzoru ještě lépe žili. Také se zamyslíme jak máme vánoce slavít. V církvi, v kostele, v rodinách, ale také si připomeneme, že máme pamatovat na naše drahé zemřelé.

O vánocích vděčně vzpomínáme, že již před dvěma tisíciletími přišel Spasitel mezi nás – vždyť od jeho narození počítáme také náš letopočet – on je nesmírným požehnáním pro celé lidstvo. Jeho předpovídali proroci. Připomínali nám, že se narodí v Betlémě a to z panny. Bude to sám Bůh všemohoucí, za nás bude trpět a zemře, ale po smrti bude oslaven. O vánocích oslavujeme narození Ježíše Krista: „Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozného Syna, aby nikdo, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ On přišel mezi nás jako malé, na lidskou pomoc odkázané bezmocné dítě, jak ho zobrazují naše jesličky, ale svým učením, svými zázraky, svými proroctvími, celým svým životem dokázal, že je pravým Božím Synem, pravým Bohem. Nezměrná byla jeho láska k Bohu Otci a neskonalá byla a je jeho láska k lidem. V době, když se vzdávala pochybovačnost, kdy filosofie byla v těžké krizi a lidstvo tápalo a hle-

dalo, tak on mohl říci: „Já jsem světlo světa, já jsem cesta, pravda a život. Nebe a země pomínou, ale má slova nepomínou.“ Hlavním přikázáním učinil lásku k Bohu a k lidem, učil odpouštět křivdy a odplácet zlo dobrem a chtěl, aby království Boží, království pravdy, dobra a lásky, spravedlnosti, míru a pokoje vládlo v každé lidské duši a na celém světě.

Proto si i my dnes položíme otázku: „Kolik je mezi námi lásky, kolik je tepla v našich lidských srdcích?“ Na oknech lidských příbytků bývají teploměry, aby bylo vidět, kolik je venku tepla. Bohužel, nikdo z lidí nevynalezl teploměr, který by ukazoval, kolik tepla lásky je v srdcích, ale bohužel vidíme to kolem nás. Jsou sirotci, kterým žijí rodiče, setkáváme se s vdovami beze smutku, kterým žijí manželé. Uvědomme si o svaté vánoční noci to základní: „Život bez lásky je umírání, zkomírání.“ Proto až se vrátíte z vánočních bohoslužeb domů, podívejte se z lásky jeden druhému do očí, pohleďte s láskou na vaše děti a zeptejte se dnes při vážném zpytování svědomí: Bože lásky, nezameškal jsem něco?... Léta tak rychle ubíhají... Kolik vánočních svátků jsme již prožili? A jak jsme je prožili? Kolik blahopřání jsme dostali k těmto svátkům? Nezapomněli jsme na někoho ze svých drahých, zvláště z těch, kteří jsou opuštěni, vánočním pozdravem? Nečeká někdo zbytečně na náš vánoční pozdrav, na naši milou vzpomínku, že o těchto svátcích na něho myslíme? Dech vánoční radosti a lásky se k nám rok co rok znovu sklání. Postarejme se o to, aby dech vánoční radosti a lásky skutečně provanul naším srdcem!

Proto si připomeňme vánoce v Kristově církvi. – Církev je rozšířena po celém světě. A v dnešní den ve všech těch dílech světa: v Evropě, Americe, Asii, Africe, Austrálii hlásá všem národům radostné andělovo poselství: „Zvěstuji vám velikou radost... neboť se vám

narodil Spasitel, Kristus Pán.“ Národy všech jazyků a různých barev pleti naslouchají radostně těmto slovům a jásají vánoční radostí. Kdybyste dnes měli možnost rychle prolétnout světem, tak byste se jistě zastavili v Betlémě. A tu byste navštívili jeskyni, kde se narodil Kristus Pán: Je slavnostně vyzdobena, na místě, kde se narodil Spasitel, stále hoří dvanáct zlatých lamp. Nad jeskyní je krásný kostel a v tom se dnešní noci shromažďují lidé, kteří pak z kostela spěchají po schodech do památné jeskyně, kde se narodil Syn Boží. A zastavili byste se dále v Římě a zde byste viděli v chrámu Panny Marie Sněžné jesle, ve kterých podle tradice spočíval novorozený Spasitel...

Zvěstuji vám velikou radost – kež dech vánoční radosti ovívá všechny národy.

Vánoce v našem kostele. – I kostely, kam sami přicházíme, jsou prozářeny světlem a také zde zní radostné zpěvy k uvítání Krista, jásoť nad jeho narozením. Kněží dnes třikrát přistupují k oltáři, aby při „andělské“ mši svaté pozdravili s anděly Spasitele. Druhá se jmenuje „pastýřská“, kdy vzpomínáme, jak se pastýři klaněli Spasiteli. A při třetí neboli „velké“ nebo též zvané „královské“ oslavujeme s celým světem velikost vtělení Božího Syna.

Vánoce prožíváme také v rodině. – Též do rodin proniká vánoční radost. Každý je rád tento den doma; vzdálené děti spěchají rády k rodičům. A všechny ovívá vánoční dech. Slyšíme za okny, jak lidé ve svém domově zpívají radostné vánoční písně, připravují dětem vánoční stromeček, pod který ukládají dárky. Kež se tam dárkem pamatuje na všechny členy rodiny! Tyto dárky nám připomínají největší dar: Ježíše Krista.

Pokračování na str. 14

Foto na titulní straně:

*Madona s Ježíškem zvaná z Veverčí
Mistr vyšebrodský před rokem 1350*

Vánoce každý den

*Nastal Štědrý večer!
Slovo se stalo tělem
a přináší nám lásku.*

*Nastal Štědrý večer.
Chtěli bychom, aby nikdy neskončil.
Nauč nás, Pane,
jak trvale prožívat tvou
duchovní přítomnost mezi námi!*

*Nastal Štědrý večer!
Kéž tvá láska hoří
v našich srdcích,
kéž se stále milujeme
jak to chceš ty.*

*Budeme-li mít takovou lásku,
můžeme slavit vánoce
každý den.*

Chiara Lubichová
Vánoce v úvahách

Milí přátelé a čtenáři Hlasů národa!

Vánoční čas nastává a starý rok končí a s ním i první ročník Hlasů národa v nové podobě. Vám, milí čtenáři, bych chtěl upřímně poděkovat za Vaši přízeň a zájem o naše katolické noviny. Z četných ohlasů víme, že se Vám líbí a vždy se těšíte na další číslo. Děkujeme Vám za všechny objednávky a předplatné i četné dary na tisk a také za všechny články, dopisy a příspěvky, které jste nám poslali.

Osobně bych rád poděkoval členům redakční rady a všem spolupracovníkům, kteří se neúnavně po celý rok podíleli na přípravě, výrobě a distribuci Hlasů národa. Kdo nahlédl do naší redakční a výrobní kuchyně, ví, že to nebyla maličkost. Zvláště bych chtěl poděkovat panu Karlu Chrobákovi, hlavnímu z redaktorů, korektorovi a mé „pravé ruce“ ve všem, profesoru Tonyemu Jandáčkovi, který připravoval články do anglické části, početné skupině členů Patriot klubu z Uherského Hradiště pod vedením Ing. Aleny Kulheimové, kteří nám pravidelně zaslali články o krásách naší vlasti, manželům Vlastimilu a Evě Folkeovým, za četné články a příspěvky pro kulturní rubriku, manželům Edovi a Alici Vedralovým za pravidelnou redakční spolupráci a řadu příspěvků a též dalším častým dopisovatelům Vladimíře Williamsové a Lubomíru Hromádkovi za pěkné povídky a fejetony a všem ostatním přispěvatelům, které nemohu vyjmenovat. Kéž Vám všem Pán Bůh odplatí Vaši obětavost a práci pro náš krajanský katolický tisk.

Naším milým spolupracovníkům a všem čtenářům Hlasů národa a celým Vaším rodinám – dětem, vnoučatům a také Vaším přátelům přeji milostiplně prožítí vánočních svátků a mnoho štěstí, zdraví a Božího požehnání v novém roce. Všechny co nejsrdčněji pozdravuji, svěčuji Vás do ochrany Panny Marie a ze srdce Vám žehnám

Fr. Dušan Hladík, český misionář pro oblast Chicaga

HLASY NÁRODA

- od nového roku budou vycházet jako měsíčník
- uzávěrka poslední den v předchozím měsíci (oznamky jubilejí, vzpomínek, úmrtí, kulturních akcí a inzerci zasílejte, prosíme, co nejdříve)
- tisk a distribuce bude první týden v měsíci
- noviny Vám budou přicházet asi v polovině měsíce

Předplatné

USA na rok: 30.00 USD

Kanada na rok letecky: 40.00 USD (60.00 CAND)

Ostatní cizina na rok letecky: 55.00 USD

Naše adresa:

Hlasý národa, P.O. Box 508 576, Cicero, IL 60804

Tel. (708) 656 - 7472

Doporučte Hlasý národa svým známým!

Liturgická čtení

4. neděle adventní

23. prosince 2001

1. ČTENÍ - Iz 7, 10-14

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Hospodin promluvil k Achazovi (skrže proroka Izaiáše): „Vyzádej si znamení od Hospodina, svého Boha, ať hluboko v podsvětí, či nahoře na výšinách!“ Achaz však řekl: „Nebudu žádat, nebudu pokoušet Hospodina.“ Tu pravil (Izaiáš): „Slyšte tedy, Davidův dome! Nestačí vám omrzovat lidi, že omrzujete i mého Boha? Proto vám dá znamení sám Pán: Hle, panna počne a porodí syna a dá mu jméno Emanuel (to je 'Bůh s námi').“

2. ČTENÍ - Řím 1, 1-7

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Pavel, služebník Ježíše Krista, povoláný za apoštola, určený k hlásání radostné zvěsti. Bůh ji už předem slíbil ústy svých proroků ve svatém Písmě o svém Synu. Ten pochází jako člověk z rodu Davidova, duchem svatosti se prokázal jako mocný Boží Syn tím, že vstal z mrtvých: Ježíš Kristus, náš Pán. Od něho jsme dostali milost i apoštolské poslání, abychom na oslavu jeho jména (přivedli) k ochotnému přijetí víry všechny národy. K nim patříte i vy, protože si vás Ježíš Kristus povolal. Všem v Římě, které Bůh miluje a které povolal do stavu svatých: milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista.

EVANGELIUM - Mt 1,18-24

Slova svatého evangelia podle Matouše.

S narozením Ježíše Krista to bylo takto: Jeho matka Maria byla zasnoubena s Josefem. Ale dříve než spolu začali bydlet, ukázalo se, že počala z Ducha svatého. Protože její muž Josef byl spravedlivý a nechtěl ji vydat pohaně, rozhodl se tajně se s ní rozejít. Když už to chtěl udělat, zjevil se mu ve snu anděl Páně a řekl: „Josefe, synu Davidův, neboj se k sobě vzít svou manželku Marii. Vždyť dítě, které počala, je z Ducha svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; on totiž spasí svůj lid od hříchů.“ To všechno se stalo, aby se naplnilo, co řekl Pán ústy proroků: 'Hle, panna počne a porodí syna a dají mu jméno Emanuel,' to znamená 'Bůh s námi'. Když se Josef probudil ze spánku, udělal, jak mu anděl Páně přikázal: vzal svou ženu k sobě.

Lid, který chodil ve tmě, vidí veliké světlo, obyvatelům temné země vzhází světlo. Dáváš mnoho jásotu, zvětšuješ radost; veselí se před tebou, jako se jásá o žních, jako plesají ti, kdo se dělí o kořist. Neboť jho, které ho tížilo, hůl na jeho šíji a bodec jeho otrokáře jsi zlomil jako za midjanských dnů. Hle, dítě se nám narodilo, syn je nám dán, vládu má na svém rameni a dostal jméno podivuhodný rádce, mocný Bůh, věčný otec, kníže pokoje. Jeho vladařství vzroste a pokoje nebude konce; (bude vládnout) na Davidově trůně a v jeho království, aby je upevnil a utvrdil právem a spravedlností od tohoto času až navěky! Způsobí to horlivost Hospodina zástupů.

2. ČTENÍ - Tit 2, 11-14

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Titovi.

Projevila se Boží добрota, která přináší spásu všem lidem. Vede nás k tomu, abychom se odřekli bezbožného života i světských žádostí a žili v tomto nynějším věku rozvážně, spravedlivě a zbožně a přitom očekávali v blažené naději slavný příchod našeho velikého Boha a spasitele Krista Ježíše. On vydal sám sebe za nás, vykoupil nás z každé špatnosti a očistil si nás, abychom byli jeho vlastním lidem, horlivým v konání dobrých skutků.

EVANGELIUM - Lk 2, 1-14

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

V těch dnech vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby se v celé říši provedlo sčítání lidu. To bylo první sčítání a konalo se, když byl v Sýrii místodržitelem Kvirinius. Šli tedy všichni, aby se dali zapsat, každý do svého města. Také Josef se odebral z galilejského města Nazareta vzhůru do Judska do města Davidova, které se jmenuje Betlém, protože byl z rodu a kmene Davidova, aby se dal zapsat spolu s Marií, sobě zasnoubenou ženou, která byla v pozeňnaném stavu. Když tam byli, naplnil se jí čas, kdy měla porodit. A porodila svého prvorozeného syna, zavinula ho do plének a položila do jeslí, protože v zájezdním útulku nebylo pro ně místo. V té krajině nocovali pod širým nebem pastýři a střídali se na hlídce u svého stáda. Najednou u nich stál anděl Páně a sláva Páně se kolem nich rozzářila a padla na ně veliká bázeň. Anděl jim řekl: „Nebojte se! Zvěstuji vám velikou radost, radost pro všechny lid: V městě Davidově se vám dnes narodil Spasitel - to je Kristus Pán. To bude pro vás znamením: Naleznete děťátko zavinuté do plének a položené v jeslích.“ A náhle bylo s andělem celé množství nebeských zástupů a takto chválili Boha: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, v kterých má (Bůh) zalíbení.“

Svátek Svaté Rodiny

Ježíše, Marie a Josefa - 30. prosince 2001

1. ČTENÍ - Sir 3, 3-7. 14-17a (řec. 2-6. 12-14)

Čtení z knihy Sirachovcovy.

Pán chtěl, aby otec byl od dětí ctěn, a potvrdil právo matky

Slavnost Narození Páně

Boží hod vánoční - v noci - 25. prosince 2001

1. ČTENÍ - Iz 9, 1-3. 5-6

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

u potomstva. Kdo ctí otce, usmíruje své hříchy, kdo si váží matky, jako by sbíral poklady. Kdo ctí otce, dočká se radosti na vlastních dětech a bude vyslyšen, když se modlí. Kdo ctí otce, bude dlouho žít, kdo poslouchá otce, občerstvuje svou matku. Synu, ujmi se svého otce, když zestárne, a netrap ho, dokud je živ. Slábně-li mu rozum, ber na něj ohled a nepohrdej jím, když ty jsi v plné síle. Nezapomene se ti, žeš měl soucit s otcem, započítá se ti (jako náhrada) za tvé hříchy.

2. ČTENÍ - Kol 3, 12-21

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Kolosanům.

Bratři! Jako od Boha vyvolení, svatí a milovaní projevujte navenek milosrdné srdce, dobrotu, pokoru, mírnost a trpělivost. Snášejte se a navzájem si odpouštějte, má-li kdo něco proti druhému. Pán odpustil vám, proto (odpouštějte) i vy. A nadto nade všechno mějte lásku, neboť ona je svorník dokonalostí. Ať ve vašem srdci vládne Kristův pokoj: k němu jste byli povoláni v jednom těle. Buďte (za to) vděční. Kristova nauka ať je u vás ve své plné síle: moudře se navzájem poučujte a napomínejte. S vděčností zpívejte Bohu z celého srdce žalmy, chvalozpěvy a duchovní písně. Cokoli mluvíte nebo konáte, všechno (dělejte) ve jménu Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu Otci. Vy ženy, buďte svému muži podřízeny, jak se to sluší na křesťanky. Vy muži, mějte svou ženu rádi a nechovejte se k ní mrzoutsky. Vy děti, ve všem svoje rodiče poslouchejte, jak se to patří u křesťanů. Vy otcové, nedrážděte svoje děti, aby neztrácely odvahu.

EVANGELIUM - Mt 2, 13-15. 19-23

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když mudrci odešli, zjevil se Josefovi ve snu anděl Páně a řekl: „Vstaň, vezmi dítě i jeho matku, uteč do Egypta a zůstaň tam, dokud ti neřeknu. Herodes totiž bude po dítěti pátrat, aby ho zahubil.“ Vstal tedy, vzal v noci dítě i jeho matku, odebral se do Egypta a byl tam až do Herodovy smrti. Tak se splnilo, co řekl Pán ústy proroka: 'Z Egypta jsem povolal svého syna.' Když Herodes zemřel, zjevil se v Egyptě Josefovi ve snu anděl Páně a řekl: „Vstaň, vezmi dítě i jeho matku a jdi do izraelské země, protože ti, kdo ukládali dítěti o život, už zemřeli.“ Vstal tedy, vzal dítě i jeho matku a odebral se do izraelské země. Ale když uslyšel, že je v Judsku místo svého otce Heroda králem Archelaus, bál se tam jít a podle pokynu ve snu se odebral na území galilejské. Šel tedy a usadil se v městě, které se jmenuje Nazaret, aby se splnilo, co je řečeno ústy proroků: 'Bude nazýván Nazaretský.'

**Slavnost Matky Boží,
Panny Marie**

Nový rok - 1.ledna 2002

1. ČTENÍ - Nm 6, 22-27

Čtení ze čtvrté knihy Mojžíšovy.

Hospodin řekl Mojžíšovi: „Řekni Árónovi a jeho synům:

Tak budete žehnat izraelským synům; budete jim říkat: 'Ať tobě Hospodin požehná a ochraňuje tě! Ať tobě Hospodin ukáže svou jasnou tvář a je ti milostivý! Ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a dopřeje ti pokoje!' Budou vzývat moje jméno nad izraelskými syny a já jim požehnám.“

2. ČTENÍ - Gal 4, 4-7

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Galaťanům.

Bratři! Když se naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného ze ženy, podrobeného Zákonu, aby vykoupil lidi, kteří podléhali Zákonu. Tak jsme byli přijati za syny. A protože jste synové, poslal nám Bůh do srdce Ducha svého Syna, Ducha, který volá: „Abba, Otče!“ Už tedy nejsi otrok, ale syn a jako syn také dědic skrze Boha.

EVANGELIUM - Lk 2, 16-21

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Pastýři pospíchali do Betléma a našli Marii a Josefa i dítěátko položené v jeslích. Když ho uviděli, vypravovali, co jim bylo o tom dítěti pověděno. Všichni, kdo to slyšeli, podívali se tomu, co jim pastýři vyprávěli. Maria však to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom. Pastýři se zas vrátili. Velebili a chválili Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno. Když uplynulo osm dní a dítě mělo být obřezáno, dali mu jméno Ježíš, jak ho nazval anděl, než bylo počato v mateřském lůně.

Slavnost Zjevení Páně

6.ledna 2002

EVANGELIUM - Mt 2, 1-12

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když se Ježíš narodil v Betlémě v Judsku za času krále Heroda, přišli do Jeruzaléma mudrci od východu a ptali se: „Kde je ten narozený židovský král? Uviděli jsme jeho hvězdu na východě, a proto jsme se mu přišli poklonit.“ Když to uslyšel král Herodes, ulekl se a s ním celý Jeruzalém. Svolal všechny velekněze a učitele Zákona z lidu a vyptával se jich, kde se má Mesiáš narodit. Řekli mu: „V Betlémě v Judsku, neboť tak je psáno u proroka: 'A ty, Betléme v judské zemi, nejsi vůbec nejmenší mezi judskými předními městy, protože z tebe vyjde vládce, který bude panovat mému izraelskému lidu.'“ Tehdy si Herodes tajně zavolal mudrce a zevrubně se jich vyptal na dobu, kdy se ta hvězda objevila, poslal je do Betléma a řekl: „Jděte a důkladně se na to dítě vyptejte. Až ho najdete, oznamte mi to, abych se mu i já přišel poklonit.“ Když krále vyslechli, vydali se na cestu. A hle - hvězda, kterou viděli na východě, šla před nimi, až se zastavila nad místem, kde bylo dítě. Jakmile uviděli hvězdu, zaradovali se nevýslovnou radostí. Vstoupili do domu a spatřili dítě s jeho matkou Marií, padli na zem a klaněli se mu. Otevřeli své pokladnice a obětovali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu. Ve snu dostali pokyn, aby se k Herodovi už nevraceli, proto se vrátili do své země jinou cestou.

ZE SVĚTA

Papež vítá zavedení eura - Od roku 2002 bude nová evropská měna v oběhu také ve Vatikánu. Papež Jan Pavel II. kladně hodnotí zavedení jednotné evropské měny euro. V promluvě k novému finskému velvyslanci Antti Hynninenovi 6.prosince ve Vatikánu papež řekl, že společná měna představuje další krok k uskutečnění opravdového společenství národů v Evropě. Připomněl, že projekt evropského společenství přivedl k intenzivní spolupráci země, které byly dříve nepřátelské. Papež vítá i nadcházející rozšíření Evropské unie (EU). Poznamenal, že tento proces je příkladem i pro jiné části světa. Vatikán patří podle výnosu Rady ministrů EU z 31.12.1998 do euro-prostoru, ačkoli není členem EU. Dosud byl tento nejmenší stát světa spojen s Itálií měnovou unií a vydával vlastní mince - liry. Od roku 2002 bude existovat omezený počet mincí (zpočátku 670 tisíc) - vatikánských eur, které budou mít na "národní" straně portrét papeže, jako hlavy státu.

Papež chce napomáhat míru ve Svaté zemi - Při obnově přerušených mírových jednání na Blízkém východě chce pomáhat i papež Jan Pavel II. Ten důrazně odsoudil násilí na Blízkém východě a současně vyzval mezinárodní společenství, aby napomohlo k obnově mírových jednání mezi Palestinci a Izraelci. "Cítím potřebu vyjádřit svou nejupřímnější soustrast nad novými oběťmi nesmyslného násilí, které způsobuje další prolévání krve v oblasti Blízkého východu," řekl papež 5.prosince před ukončením své generální au-

dience, ke které se v aule Pavla VI. shromáždilo přes 10 tisíc poutníků. "Se zármutkem znovu opakuji, že násilí nikdy nevyřeší konflikty, ale naopak ještě zvyšuje jejich tragické následky," dodal Svätý otec. V další části svého projevu papež uvedl: "Znovu a naléhavě apeluji na mezinárodní společenství, aby s rostoucí rozhodností a odvahou pomohlo Izraelcům a Palestincům přerušit tuto nesmyslnou spirálu smrti." S důrazem uzavřel Jan Pavel II. svůj projev slovy: "Okamžitě obnovím svá vyjednávání, aby dlouho trvající úsilí o mír bylo konečně úspěšně uzavřeno."

Indonéské milice pronásledují křesťany na Celebesu - Milice islámského "Laskar džihádu" v Indonésii opět zahaly na útěk tisíce křesťanů a zapálily řadu vesnic. Podle sdělení vatikánské misijní tiskové agentury "Fides", se nachází po nejnovějších útocích na ostrově Celebesu (Sulawes) cca 50 tisíc křesťanů na útěku. Milice džihádu je napadly ručními granáty a dalšími zbraněmi, mnoho domů zapálily nebo je zničily pomocí buldozerů. Katolický biskup z Manado Josef Suwatan žádá okamžitý zásah indonéských ozbrojených sil, aby se zastavila vlna vyhánění.

Společná Evropa potřebuje duši - Kardinál König vyzval řeholníky, aby pracovali na prohloubení duchovní identity Evropy. Nezbytnost dát sjednocující se Evropě - kromě hospodářského a politického propojení - také "duši", podtrhl vídeňský emeritní kardinál Franz König při obřadu uvedení do úřadu no-

vého opata benediktinského kláštera v Melku, Georga Wilfingera. Řešení pouze hospodářských, politických a národně-státních problémů nestačí k obnově duchovní tváře Evropy. Pro dosažení duchovní jednoty potřebuje Evropa především "duši", uvedl König ve své promluvě. Kardinál poukázal na slova papeže Jana Pavla II. při jeho poslední návštěvě Rakouska, podle nichž se nemá hovořit o "rozšíření EU na Východ", ale o "poevropštění celého kontinentu". Kardinál König v tom vidí v neposlední řadě úkol pro středoevropská řeholní společenství. Řády mají působit "nad rámec státních hranic" a "uvažovat o cestách, kterými by se podchytilo napětí a nedůvěra, egoismus a netrpělivost a odbouřovaly by se ve světle křesťanského obrazu světa a člověka". Kardinál vyzval benediktiny, aby od sebe neoddělovali víru a život, ale aby podle vzoru sv. Benedikta vytrvali a nepodlehli únavě "v napětí mezi pozemskými starostmi a nadějí na slíbený nepomíjivý život".

Křesťané v Německu se angažují pro střední a východní Evropu - Více než 25 tisíc křesťanů v Německu se angažuje pro solidární práci pro střední a východní Evropu. Vyplývá to z výsledků studie Německé biskupské konference, která byla představena v bavorském Freisingu. Na rozdíl od jiné dobrovolné práce jsou v této oblasti činní většinou muži starší 50 let s vyšším vzděláním. V motivaci převažuje přání potírat chudobu a praktikovat tak lásku k bližnímu. Vedoucí projektu Karl Gabriel z Münsteru uvedl, že pracovní týmy, které se angažují ve střední a východní Evropě,

stojí před úkolem v budoucnu více oslovovat mladé lidi, intenzivněji vzájemně spolupracovat a svou práci dávat do společensko-politických souvislostí. Vedoucí Renovabis P. Eugen Hillengass řekl, že lidé ve střední a východní Evropě se musí naučit lépe poznávat sami sebe. Jen tak se může zdařit "srůstání Evropy".

Dalajláma navštívil Fatimu - Jako poutník zavítal dalajláma koncem listopadu do Fatimy. Tento Tibetický duchovní vůdce vyzval v portugalském poutním místě k zintenzívnění mezináboženského dialogu. Podle něj mají všechna náboženství pozitivně posilovat lidské schopnosti, postoje a emoce. Dalajláma navštívil koncem listopadu t.r. nejznámější portugalské poutní místo jako poutník, který vyhledává svatyně ostatních náboženství. "Chci být vždy vyslancem míru, který přináší toleranci," řekl nositel Nobelovy ceny míru z roku 1989. Dalajláma se v Portugalsku sešel také s mnoha předními politiky, mj. s bývalým prezidentem a současným lisabonským starostou Mario Soaresem.

Nábožensko-kulturní TV kanál v Maďarsku - Od začátku letošního prosince vysílá v Maďarsku TV PAX, nový nábožensko-kulturní televizní kanál. Jde o první komerční stanici svého druhu v této zemi. Cílem stanice je informování o velkých světových náboženstvích, zejména o křesťanství. Nová stanice má ekumenický charakter. Její tvůrci, i když počítají se spoluprací katolíků, luteránů, kalvinistů a Židů, zdůrazňují svoji samostatnost a nezávislost na kterékoli státní či náboženské instituci.

Podle zpráv ČBK

Tři drahokamy

Podle jedné staré ruské legendy to nebyli tři, ale čtyři králové z Východu, kteří se vydali na cestu hledat novorozeného krále židovského, o němž věděli, že je vtěleným Bohem. Aby ho uctili, nesli s sebou vzácné dary: zlato, kadidlo a myrhu, čtvrtý král, nejmladší z nich, nesl tři drahokamy nesmírné ceny, neboť nesmírná byla i jeho touha uvidět Boha, poklonit se mu.

Neznali únavu, hlad a žízeň, nevšímali si krásné přírody, nebáli se nebezpečí, nýbrž radostně spěchali za hvězdou, která před nimi zářila a vedla je k cíli. Poslední na koni jel nejmladší z nich a byl pln velkého očekávání a toužebných přání.

Tu najednou byl ze svých tužeb vytržen pronikavým dětským pláčem. U cesty leželo nahé dítě, krvácející z pěti ran, a hrozně nařikalo. Při pohledu na toto utrpení se krále zmocnil hluboký soucit. Vzal dítě k sobě a vrátil se do osady, kterou právě projel. Tam vyhledal lidi, kteří se dítěte ujali, a daroval jim za jejich práci, péči a starosti jeden svůj vzácný drahokam. Pak se vydal znovu na cestu, ale hvězda se mu ztratila, nesetkal se ani se svými společníky. Ve své samotě byl však obohacen o soucit s lidskou bídou, který v něm probudil pohled na trpící dítě a který ho už nikdy nepustil.

Tu znovu zazářila hvězda. Pln radosti vydal se po cestě, kterou mu ukázala. Jednoho dne přibyl do města a tu potkal pohřební průvod. Za rakví kráčela v srdcervoucí bolesti utrápená matka a kolem ní se tísnily její plačící děti. Král se dověděl, že zemřel jejich otec. Bolest nad touto ztrátou se zdvojnásobila proto, že zůstaly dluhy, které vdova neměla čím zaplatit, a tak měli být všichni prodáni do otroctví. Při pohledu na toto utrpení nemohl král zůstat lhostejný. Vzal druhý drahokam, který byl určen betlémskému Dítěti. Zazářil ve slunečních paprscích, když jej podával vdově, aby jím zaplatila dluhy, koupila pro rodinu domek a zbytek si nechala na živobytí.

Král se vyšvihl znovu na koně, ale nevěděl, kudy má jet, neboť se mu jeho

hvězda neukázala. Bloudil několik dní pln úzkosti, že nedojde k cíli, že neuvidí betlémské Dítě, svého Boha. A v této těžké situaci opět zazářila hvězda a vedla ho dál. Projížděl cizí zemí, kde právě zuřila válka. V jedné obci nahnali vojáci muže do stodoly, aby je upálili. Jejich ženy a děti zoufale nařikaly. Bylo třeba pomoci. Král nabídl vojákům poslední svůj drahokam, aby muže zachránil.

Vydal se znovu na cestu, ale jeho hvězda se už nikdy neobjevila. Tak bloudil mnohá léta a všude se setkával s lidským utrpením. Pomáhal, kde mohl, dokonce prodal i svého koně a chodil pěšky. A tu se stalo, že byl v jednom přístavě svědkem žalostné scény. Otrok, který se následkem nelidského zacházení vzbouřil proti svému pánu, byl od své plačící rodiny násilně odváděn na trestanec-kou loď, na galeje. Marně za něho král prosil. Nakonec ho soucit s tímto člověkem přinutil k tomu, že se místo něho nabídl za galejního otroka. Vyhověli mu a viníka dokonce propustili na svobodu.

Mladý král nastoupil tedy jako galejní otrok. Osobně v životě nikdy těžce nepochoval, nikdy netrpěl. Nyní ho přikovali k lavici a po jeho zádech svištěl bič, když už znavené tělo omdlévalo a ruce nemohly veslovat. Jeho místo bylo mezi zločinci, spolu s nimi snášel horko, zimu, hlad, žízeň, nadávky a bití. Jeho duše se zmocňovalo zoufalství. Až kam ho zavedl jeho soucit s lidskou bídou? Nebyly jeho dobré skutky šílenstvím? A v této těžké hodině, kdy se jeho srdce zatvrzovalo, zazářila opět jeho hvězda. Ne však na nebi, nýbrž v jeho duši. Hřála ho totiž myšlenka, že tolika lidem pomohl, že jim zachránil život, učinil je šťastnými. Toto vnitřní světlo mu dalo sílu snášet jeho těžký úděl a tato vnitřní vyrovnanost se odrazila i na jeho tváři.

Míjela léta a z krále se stal šedovlasý stařec. Z jeho obličeje však i nadále zářilo vnitřní štěstí. V jeho blízkosti bylo každému dobře. Tohoto podivuhodného otroka si všiml i velitel lodi, a tak se stalo něco neočekávaného: daroval mu svobodu.

Na břehu se ho ujali chudí rybáři, u

nichž strávil první noc na svobodě. Tu si vzpomněl na svou hvězdu a jakýsi vnitřní hlas ho pobízel na cestu. Časně ráno vstal a opustil chatrč. A ku podivu! Na nebi se opět objevila jeho hvězda a přivedla ho až do jednoho velkého, krásného města, kde bylo velmi rušno, neboť se právě slavily velikonoce. Proud lidí, který se valil za město, ho strhl s sebou. Zmocnila se ho nejistota, když kráčel vzhůru do jakéhosi kopce. Na jeho vrcholku mezi nebem a zemí trčely tři kříže. Ale co to? Nad tím prostředním křížem se zastavila jeho hvězda. Ještě jednou vzplála, jako by mu chtěla dát znamení, jako by chtěla vykřiknout, a pak zhasla.

Král pochopil. Postavil se pod prostřední kříž a setkal se s pohledem člověka, který na něm visel. V tom pohledu byla bolest a utrpení celého světa. Ale z tohoto pohledu zářila také nezměrná láska a dobrota. Jako blesk projelo starcem poznání: Toto je onen hledaný král, Spasitel světa, po němž tolik toužil a s kterým se setkával ve všech trpících lidech, než se s ním setkal nyní osobně.

V hlubokém pohnutí a úctě klesl pod křížem na kolena. A bylo mu líto, že ho nemůže uctít žádným darem. Své tři drahokamy, které měl kdysi pro něho, už dávno rozdal trpícím. Proto k němu napřáhl jen své prázdné ruce.

Tu spadly do nich tři tmavočervené krůpěje předražené Kristovy krve. Tři krůpěje jako tři drahokamy. Spadly do dlaně šťastně umírajícího krále.

*Anna Jedličková
Cyrilometodějský kalendář 1981*

Z VLASTI

Carolina od 21.listopadu do 6.prosince

Politické události

Česko-rakouská smlouva o Temelínu uzavřena

Nezávadnost jihočeské jaderné elektrárny Temelín potvrdila v pondělí 26.listopadu Mezinárodní agentura pro atomovou energii. Následně na to se ke splnění většiny rakouských požadavků na Jadernou elektrárnu Temelín perem premiéra Miloše Zemana po desetihodinovém jednání v Bruselu 29.listopadu zavázala Česká republika. Rakousko, zastoupené kancléřem Wolfgangem Schüsslem, na oplátku nebude kvůli Temelínu blokovat vstup ČR do Evropské unie. Smlouvu, která je dovršením dohody z Melku, pomohl dojednat komisař EU pro rozšíření Günter Verheugen. V pondělí 3.listopadu vzala smlouvu na vědomí česká vláda. Díky uzavření dohody by měla být brzy uzavřena kapitola energetika, která je součástí procesu přistoupení ČR do EU. Rakousko v sedmi bodech požaduje zejména analýzy bezpečnostních komponentů elektrárny a další zvýšení její bezpečnosti. Závazky vyplývající z dohody budou platit i pro případného dalšího vlastníka JETE. Testy a úpravy budou probíhat za provozu. Financovat je má výhradně ČEZ, není možný příspěvek rakouské strany, či EU. Praha odmítla Temelín odstavit a znovu spustit až po provedení testů. Náklady na vylepšení jaderné elektrárny Temelín odhaduje premiér Zeman na 100 milionů korun, jiné zdroje hovoří až o 10 miliardách.

ČSSD zvolila posledních šest lídrů a má všechny kandidátky

Po dva víkendy jednala vládní ČSSD o tom, kdo bude v čele jejích kandidátek pro nadcházející volby do Poslanecké sněmovny v příštím roce. Jsou jimi: Petra Buzková (Praha), Stanislav Gross (Středočeský kraj) Vladimír Špidla (Jihočeský), Milada Emmerová (Plzeňský), Rudolf Tomíček (Karlovarský), Josef Hojdar (Ústecký), Michal Kraus (Liberecký), Jiří Rusnok (Královéhradecký), Radko Martínek (Pardubický), Jaroslav Tvrdík (Vysočina), Zdeněk Skromach (Jihomoravský), Pavel Dostál (Olomoucký), Lubomír Zahrálek (Moravskoslezský) a Miloš Melčák (Zlínský). Sociální demokraté dali přednost převážně mladším politikům, kteří nejsou spojení s žádnými aférami.

Sloučení Demokratické unie s Uníí svobody

Pro sloučení Demokratické unie s Uníí svobody se 1.prosince v Praze vyslovalo 160 z 201 delegátů sněmu DEU. Předsedkyně US Hana Marvanová vzápětí po schválení integrační smlouvy sněmu poděkovala a prohlásila, že DEU tím učinila důležitý krok k vítězství čtyřkoalice v parlamentních volbách v příštím roce. "Jsem na vás pyšný," reagoval pro iDnes na takřka 80% podporu integraci šéf DEU Ratibor Majzlík. Obě čtyřkoaliční strany začnou od začátku roku působit jako jediné politické uskupení US-DEU.

Petr Pithart, nejúspěšnějším politikem

Podle listopadového průzkumu agentury STEM věří občané z nejvyšších ústavních činitelů nejvíce předsedovi Senátu Petru Pithartovi. Tisk připomněl, že vůbec poprvé tak někdo předstihl Václava Havla. Podle STEM má Pithart důvěru 50% obyvatelstva, Havel 48. Agentura to odůvodňuje větší přijatelností Pitharta pro levicové voliče. Předseda Senátu si tak zlepšil pozici pro prezidentské volby v roce 2003.

Ze Slovenska

Slovensko si připomnělo nedožitě osmdesátiny Alexandra Dubčeka

V úterý 27.listopadu uplynulo 80 let od narození Alexandra Dubčeka. Významný slovenský politik a státník byl jednou z hlavních osobností Pražského jara (1968). Nedožitě narozeniny člověka, který se snažil o reformu socialismu v někdejších tzv. sovětském bloku, si připomněli i poslanci Národní rady SR. Ti odsouhlasili přejmenování náměstí před budovou parlamentu právě po Dubčekovi. Poslanec Peter Weiss (SDL) je přesvědčen o tom, že Dubček se mohl stát prvním slovenským prezidentem a zřejmě by zabránil mezinárodní izolaci Slovenska. Weiss pro tiskovou agenturu TASR o Dubčekovi řekl: "Stal se nejznámějším Slovákem nejen proto, že obrodný proces 1968 v Československu, na čele kterého stál, sledoval celý svět, ale především proto, že tento pokus o reformy dal do pohybu síly, které později vedly k pádu komunistického hnutí a rozpadu bipolárního uspořádání světa." Poslanec Pavel Hrušovský označil Alexandra Dubčeka za "komu-

nistu s vládnou tváří". Přínos osobnosti Dubčeka k osvobození Slovenska od totality a okupace ocenila ve svém prohlášení také LDU, která se zmínila o roli významného politika zejména v souvislosti s listopadem 1989. Dubček zemřel 7. listopadu 1992.

Mečiarovo HZDS triumfovalo v krajských volbách

Hnutí za demokratické Slovensko bývalého premiéra Vladimíra Mečiara jasně zvítězilo v sobotních volbách, v nichž se rozhodovalo o složení nově vznikajících krajských samospráv. Boj se sváděl o křesla v osmi regionálních parlamentech, z nichž v pěti zvítězilo HZDS buď samo, anebo s koaličními partnery. Největší úspěch slavilo HZDS v kraji Trenčinském, kde získalo všech 45 míst. Za neúspěch vládních stran se dá považovat jejich vítězství v pouhých třech krajích: Bratislavském, Nitranském a Košickém. Za svoji prohru vděčí hlavně osobním rozporům, kvůli kterým se koalice štěpí na stále větší počet stran. Podobný důvod má i propad slovenských nacionalistů, Slovenská národní strana se nedávno rozštěpila a vznikla Pravá SNS. V krajských volbách se potvrdil trend, který zachycují i průzkumy veřejného mínění, že HZDS opět míří k vítězství v parlamentních volbách, které čekají Slováky za necelý rok.

Ekonomika

EU povolila Česku důležité daňové výjimky

Čeští vyjednavači 28.listopadu v Bruselu předběžně uzavřeli kapitulu o daních. Zástupci ČR se s Uníí dohodli na dvou stálých výjimkách a třech přechodných obdobích. Drobní podnikatelé,

jejichž příjem nepřekročí 1,2 milionu Kč ročně, nebudou muset platit daň z přidané hodnoty ani po vstupu ČR do EU. Dobrou zprávou pro 175 tisíc lidí, kteří pravidelně pálí slivovici a jiné ovocné destiláty, je trvalá výjimka, která jim zaručuje nižší spotřební daň. Spotřební daň z cigaret, která je v ČR oproti EU asi poloviční, musí dosáhnout výše stanovené EU až v roce 2007. Okamžité zvýšení daně na požadovanou hodnotu by znamenalo téměř dvojnásobné zdražení cigaret. Česko také prosadilo výjimku na výši spotřební daně na teplo pro domácnosti, díky níž tato daň nepřekročí 5 % ještě tři roky po předpokládaném vstupu ČR do Unie. Pětiprocentní daň z přidané hodnoty bude platit i pro stavební práce spojené s bydlením. Tato výjimka potrvá tři roky. Uzavřením kapitoly o daních se počet otevřených kapitol snížil na osm, čímž se ČR dostala hned za Kypr a Maďarsko.

Škodovka opět snižuje výrobu

Vedení mladoboleslavské Škodovky se opět rozhodlo snížit výrobu aut o 1800 kusů. Zruší proto další tři páteční směny 7., 14. a 21. prosince. Odboráři se obávají, že by se mohlo jednat také o zrušení výroby od 21. prosince do 7. ledna. Škoda Mladá Boleslav omezuje výrobu kvůli poklesu poptávky způsobeném silným kurzem koruny a především celosvětově nastupující recesí.

Silná koruna brzdí český export

Jak uvádějí některé předpovědi odborníků, koruna by mohla v příštím roce posílit až na 32,50 Kč za euro. Dnes je situace taková, že koruna už několik týdnů neustále po-

siluje. Světová ekonomická recese, která zasáhla sousední země, stále ještě do Čech v plné míře nedorazila. To může být také jeden z více důvodů současného posilování české měny. Silná koruna však způsobuje velké problémy českému exportu, který je v tomto období na svém minimu. Ekonomové proto očekávají, že letošní bilance zahraničního obchodu by mohla skončit schodkem.

Úrokové sazby klesly

Bankovní rada České národní banky se rozhodla bojovat proti příliš silné koruně a snížila klíčové úrokové sazby. ČNB vedla k tomuto kroku především obava z negativních dopadů ekonomické stagnace v eurozóně. ČNB snížila klíčovou úrokovou sazbu o půl procenta: z 5,25 na 4,75. Tak razantní snížení provedla naposledy před dvěma lety. Na výraznou změnu reagovaly v dalších dnech i ostatní bankovní ústavy. Podle člena bankovní rady Pavla Racochoy by měl pokles sazeb zabránit zpomalení ekonomiky.

Fezko bude dělat potahy pro Mercedes

Strakonická textilka Fezko, která se zabývá výrobou potahů na automobilové sedačky, má exklusivního zákazníka - automobilku Daimler Chrysler. Ve Fezku se od února příštího roku budou tkát potahy pro Mercedes třídy A, autotextilie ze Strakonice se později budou používat i v dalších modelech. Strakonický výrobce navíc podepsal smlouvu i pro vůz Audi A3, což by mu mohlo pootevřít dveře do celé skupiny Volkswagen. Podle generálního ředitele Fezka podnik manažery automobilek zaujal především širokou paletou designu, materiálů, barev a

vzorů potahů. Doposud byla klíčovým zákazníkem strakonické textilky Škoda Auto, která zatím tvoří 80 procent tržby.

Kurzovní listek ČNB

6. 12. 2001

EUR, 1	33.025
Francie, 1	5.035
Itálie, 1000	17.056
Rakousko, 1	2.400
SRN, 1	16.885
Kanada, 1	23.521
Slovensko, 100	76.429
USA, 1	37.024

Kultura

Maceo Parker vyprodal pražskou Lucernu

Fenomenální jazzový saxofonista Maceo Parker po sedmi měsících opět poctil svou návštěvou Prahu. Po úspěchu dubnového koncertu se pořadatelé rozhodli vyhradit Parkerovi a jeho kapele velký sál Lucerny; fanoušci jejich očekávání nezklamali a sál naplnili až po střechu. Rozhodně nelitovali: Maceo tentokrát předvedl kromě svých tradičně famozičních aranžů i velkolepou show, taneční kreace, řadu improvizací, na pódium zval fanoušky z publika, kteří si s kapelou zazpívali i zahráli. V nezapomenutelný zážitek se proměnil koncert pro třináctiletého chlapce z publika, který svým suverenním výkonem na příčnou flétnu Parkera natolik šokoval, že mu daroval téměř všechny své svršky. Vystoupení Maceo bylo živelné, spontánní a jistě si jej užili všichni - jak diváci, kteří se chvílemi měnili v interprety, tak interprety, kteří se místy měnili v diváky.

Nová deska

Magdaleny Kožené

Árie Mozarta, Myslivečka a Glůcka na nové desce české mezzosopranistky Mag-

daleny Kožené znějí stejně krásně jako jméno CD - Le belle immagini. Kožená nyní zpívá v Amsterdamu, v polovině prosince v Londýně, a proto si na její sličnou tvář musí čeští obdivovatelé počkat až do jara. Mimo zpívání Kožená v cizině také fotí pro modní časopisy a v roce 2003 chystá koncert dokonce v Carnegie Hall.

Sport

Úspěch českých lyžařů ve Světovém poháru

Vstup do Světového poháru, který se konal 24. a 25. listopadu ve finském Kuopiu, se mimořádně vydařil českým běžcům. Kateřina Neumannová si doběhla pro páté vítězství v kariéře v individuálním závodě Světového poháru. Čeští běžci Lukáš Bauer a Martin Koukal vydobyli čtvrté a sedmé místo v závodě na deset kilometrů volnou technikou. Kateřina Neumannová dokázala vyhrát na své nejslavnější trati, bruslařských pěti kilometrech, i přes účast velice silných Rusů Danilovové a Čepalovové. Svůj životní závod zajel i Lukáš Bauer, jehož čtvrté místo je nejlepším umístěním českého klasika od dob Václava Korunky, ten dojel naposledy před osmi lety v Lahti na třetím místě.

I AM LOOKING FOR A JOB

I would like to work for an older person as his/her companion/house-keeper/caregiver.

My name is Ladislav,
I am 29 years old and
I am from Czech republic.
I have a drivers license
and a car.

Tel.: 773 - 427 8724
Call please 7 - 10 PM

Naléhavá výzva Svatého otce

Jan Pavel II. při modlitbě Anděl Páně 18. listopadu

Drazí bratři a sestry!

Mezinárodní scénu nadále zneklidňují povážlivá napětí. Nemůžeme nevzpomenout těžkých utrpení, která postihla a ještě postihují tolik našich bratrů a sester ve světě: tisíce nevinných obětí v přetěžkých atentátech minulého 11. září, nesčetné osoby, které byly přinuceny opustit svá obydlí, aby zakusily cizinu a často krutou smrt; starci i děti vystavení riziku smrti zimou nebo hladem.

Za této situace, kterou dramatizuje stále doléhající hrozba terorismu, cítíme nezbytnost pozvednout své volání k Bohu. Čím více se obtíže a temné perspektivy zdají nepřekonatelné, tím naléhavější je věnovat se modlitbě a vroucně prosit Boha o dar vzájemného pochopení, svornosti a míru.

Víme, že modlitba získává na síle, jestliže je doprovázena postem a almužnou. Tak nás učí Starý zákon a křesťané již od prvních století přijímali a uplatňovali tuto lekci zvláště v adventu a v postě. Věřící islámu již ze své strany začali ramadán, měsíc zasvěcený postu a modlitbě. My křesťané již zanedlouho vstoupíme do adventu, abychom se v modlitbě připravili na slavení Vánoc, den narození Knížete pokoje.

V této příhodné době žádám katolíky, aby příští 14. prosinec prožili jako den postu, během kterého budou vroucně prosit Boha, aby dopřál světu stabilní mír založený na spravedlnosti a učinil, aby se našla přiměřená řešení mnohých konfliktů, které sužují svět. To, co si kdo odepře v postu, může dát k dispozici chudým, zvláště těm, kteří trpí v důsledku terorismu a války.

Chtěl bych oznámit, že je mým úmyslem pozvat představitelé světových náboženství, aby přišli do Assisi 24. ledna 2002 a modlili se o překonání protikladů a podporu autentického míru. Zde se chceme spolu setkat, především křesťané a muslimové, a prohlásit před světem, že náboženství se nesmí stát motivem konfliktu, nenávisti a násilí. Kdo opravdu přijímá slovo Boha dobrého a milosrdného, nemůže ze svého srdce nevyloučit každou formu zášti a nepřátelství. V tomto historickém okamžiku potřebuje lidstvo vidět gesta pokoje a naslouchat slovům naděje. Jak jsem řekl před patnácti lety, když jsem ohlašoval setkání k modlitbě za mír, které se konalo v Assisi v následující měsíc říjen: „Je naléhavé, aby ze země k nebi stoupala sborová prosba a žádala Všemohoucího, v jehož rukou jsou osudy světa, o velký dar pokoje, nezbytný předpoklad pro každé vážné úsilí ve službě pravému pokroku lidstva.“

Svěřuji již nyní tuto iniciativu mateřské přimluvě nejsvětější Marie a žádám ji, aby podpořila úsilí naše i ono celého světa na cestě pokoje.

Tebe, Královno míru, žádáme, pomoz nám, abychom odpověděli v síle pravdy a lásky na nové naléhavé výzvy v přítomné chvíli. Pomáhej nám překonat také tento obtížný okamžik, který ruší klid tolika osob, abychom se mohli neprodleně věnovat každodennímu budování prostředí autentické kultury pokoje.

L'Osservatore Romano

Monsignor ThDr. Josef Moštěk

Monsignor ThDr. Josef Moštěk se narodil ve Vlčnově u Uherského Brodu 28. února 1913. Byl druhý z jedenácti dětí: šest dcer a pět synů Metoděje a Marie Moštěkových. Studoval v arcibiskupském gymnasiu v Kroměříži a potom ve velkém semináři v Olomouci. Na kněze byl vysvěcen na svátek Svatého Cyrila a Metoděje

1937 v Olomouci. Od roku 1937 do 1938 byl kaplanem v Budišově nad Budišovkou. Od roku 1938 do 1939 byl kaplanem u svatého Michala v Olomouci. Od roku 1940 do 1949 byl ceremoniář a sekretář u arcibiskupů Msgr. ThDr. Leopolda Prečana a Msgr. ThDr. et PhDr. Josefa Karla Matochy. 7. března 1946 byl promován na doktora teologie v Olomouci. 23. února 1949 byl jmenován monsignorem.

Od roku 1949 do 1966 byl mimo duchovní službu. Byl totiž odsouzen od komunistů na pětadvacet let žaláře na divadelním soudním procesu: byl prý špiónem Vatikánu. Divadelní soud také odsoudil biskupa Stanislava Zelu, který byl též pronásledován nacisty. 1960 byl Josef propuštěn ze žaláře. To bylo v době, kdy komunisté prohlásili amnestii tisíců politických vězňů: rafinovaný tah v zahraničí velmi oznamovaný. Dokud byli vězňové v žalářích, museli je komunisté živit, oblékat a ubytovávat. Po propuštění se však museli chudáci starat sami o sebe, živit se, oblékat a ubytovávat a většinou byli pod policejním dozorem. Tak Monsignor Moštěk dostal i zaměstnání: pracoval v kanalizaci ve Zlíně. Jeho strýc děkan v Malenovicích Pater František Pilka mu poskytl byt na faře. Na cestování musel Msgr. Moštěk žádat povolení, které mu komunisté skoro vždycky zamítli. Když chtěl jet ke své matce na narozeniny, ani jednou povolení nedostal!

Od roku 1966 do 1968 byl administrátorem ve Starém Hrozenkově. Od roku 1968 do 1973 byl administrátorem a místoděkanem v Kyjově. Dne 1. března 1973 byl ustanoven do Chlebovic, západně od Frýdku - Místku, kde působil až do své smrti. Tam měl na starosti několik farností, které obsluhoval jízdou na kole.

Dne 28. února 1983 - v den 70. narozenin byl jmenován čestným kanovníkem kroměřížským.

Msgr. Josef Moštěk zemřel 14. ledna 1986 v Chlebovicích a byl pohřben ve Vlčnově na Moravském Slovácku.

Letos v říjnu 2001 pan biskup Lobkovicz v Chlebovicích odhalil pamětní desku Monsignoru Moštěkovi za účasti několika členů jeho rodiny i vlčnovských rodáků i vlčnovského starosty. V České republice ještě žijí 3 sestry: Anna v Olomouci a SM Vítězslava a SM Magdalena řeholní sestry řádu svatého Karla Boromejského ve Znojmě-Hradišti. Pisatel této vzpomínky Antonín Moštěk žije v Chicagu.

ČESKÉ VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBY

V kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru
2414 South, 61st Avenue, Cicero, IL 60804

Pondělí 24.prosince 2001 - Štědrý večer
SLAVNÁ PŮLNOČNÍ MŠE SVATÁ
s českými koledami v 10.00 hod.večer

Úterý 25.prosince 2001 - Hod Boží vánoční
Mše svatá v 10.00 hod. dopoledne v kapli na faře
Mše svatá v 6.15 hod. večer v kostele

Sobota 29.prosince 2001 – Svátek Svaté Rodiny
Děkovná mše svatá na závěr roku v 6.15 hod.večer

Neděle 30.prosince 2001
Mše svatá v 10.00 hod. dopoledne v kapli na faře

Pondělí 31.prosince - sv.Silvestra
Mše svatá v 10.00 hod. dopoledne v kapli na faře

NOČNÍ ADORACE V KOSTELE
od 11.00 do 12.00 hodin

Úterý 1.ledna 2002 - Nový rok
Mše svatá ke cti Panny Marie s prosbami o Boží ochranu
v novém roce v 6.15 hod. večer

Příležitost ke svaté zpovědi vždy hodinu před mší svatou,
během bohoslužeb se zpovídat nebude,
k svatému přijímání může přistoupit jen ten, kdo se očistil od hříchů.

Bližší informace podá:

Česká duchovní správa – Fr. Dušan Hladík
Telefon: (708) 656 - 7472 Mobil: (708) 533 - 1050

*Ježíšku náš drahý
nezapomeň,
že jsi Jezulátko z Prahy
nezapomeň,
že jsme dítky Tvoji Matky,
necht' nás rozechřeje
úsmev její sladký!*

**U jesliček vše nejlepší
všem lidem dobré vůle**

vyprošují

Chrobáčkovi

**Požehnané svátky vánoční
a hodně zdraví v novém roce
všem přátelům a známým přejí**

Tomečkovi

Rasochovi

a Milka Sovová

**Radostné svátky vánoční
a požehnaný nový rok 2002
svým přátelům a známým přejí**

Eduard a Alice Vedralovi

**Všem přátelům a známým
požehnané vánoce přeje
a ochranu Matky Boží
v novém roce vyprošuje**

Vilma Martínková

Suec & Sons Funeral Home

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Rodinný závod sloužící krajanům v zármutku
už celých 87 let od roku 1915

*Rodinnou a osobní radost o vánocích z narození našeho
Vykupitele - Ježíše Krista v Betlémě a hojnost zdraví
a Božího požehnání v celém roce 2002 Vám přeji*

James (Václav) Švec
s maminkou Aničkou

Private Parking

(708) 484-2050

(773) 242-2027

Šťastné a požehnané vánoční svátky s úspěšným novým rokem 2002

přeje svým posluchačům československého
rádiového vysílání v Chicagu a okolí

JERRY JIRÁK

Československé rádio vysílá na stanici
WCEV 1450 AM

*každou neděli od 9 hodin do 10 hodin ráno
a každé úterý a čtvrtek v 9.30 hodin večer.*

Poslechněte si hezkou hudbu
a zprávy z naší české komunity.

Christmas Greetings from Czech Voice of Cleveland

*Veselé vánoce
a požehnaný nový rok 2002*

České rádiové vysílání pro oblast
Clevelandu na stanici

WERE 1300 AM

v sobotu 2.00 – 3.00 PM a v neděli 1.00 – 3.00 PM

Joe Kocab

4501 Cullen Dr., Cleveland, OH, 44105

Tel. (216) 883 - 4760

Veselé vánoce a šťastný nový rok 2002

přeje všem přátelům

SPARTA A. B. A.

Boží láska se k nám sklání, otevřme svá srdce Boží lásce a lásce ke všem bližním

Pokračování ze str. 2

Lidé i doma připraví betlém a samozřejmě také touží po návštěvě kostela. Kéž vánoční pokoj a vánoční radost stále přebývá v našich rodinách. Proto také i v nábožensky vlažných rodinách dnes spěchají do chrámu, aby Ježíš jejich srdcím požehnal. I tito spěchají do chrámu právem své touhy po štěstí, vždyť Ježíš Kristus myslel a pamatoval na všechny.

Vánoce v srdci. – Mocně se dotýká vánoční dech lidského srdce. Kéž by si dnes lidé uvědomili, že Boží láska a pokoj nás má stále provázet. Četl jsem kdesi vzpomínku na vánoce roku 1870 (v tu dobu obléhalo německé vojsko Paříž). Byla jasná noc. Pojednou se blížil od Paříže francouzský voják. Neměl zbraně, jen tyč s bílým šátkem. Co chtěl? Zastavil se a pozdravil, a pak začal krásným hlasem zpívat německou vánoční píseň: „Tichá noc.“ Vojáci poslouchali. Ovanul je dech vánoční radosti a dojetí. Francouzský voják dozpíval, pozdravil a odešel. Té noci nepadl ani jediný výstřel. Přistoupil pak jeden německý voják ke svému veliteli a prosil o dovolení, aby mohl Francouzům poděkovat. „Umíte zpívat francouzskou vánoční píseň?“, zeptal se ho velitel. „Ano.“ Dal mu tedy dovolení a voják zazpíval francouzskou vánoční píseň. Ano, vánoce vsévají do našich srdcí dech radosti a pokoje. – Na zemi pokoj lidem dobré vůle!

I hříšného srdce se dotýká dech vánoční. Maminka, chudá vdova, měla jediného syna. Ve světě se zkazil. Za svaté vánoční noci matka doma seděla a plakala – modlila se za svého syna – ten seděl v hostinci u karet. Když všechno prohrál, tak chtěl učinit svému životu konec v hluboké řece. Již stanul u řeky, v tom zazněl z věže chrámu velký zvon a k němu se připojily i další zvony, jako by jásaly, jako by volaly: Narodil se vám dnes Spasitel. Zkaženému mladíkovi se zachvělo srdce. Vzpomněl si na své mládí, na milou maminku, na svůj

kostel. Boží milost se dotkla jeho srdce. Vrátil se domů: „Maminko, od dnešního dne bude jinak!“ Štěstí se vrátilo do jeho srdce a především do srdce jeho maminky.

Vánoce na hřbitově. – Kdykoli projíždím na Štědrý den v podvečer kolem hřbitovů, tak vidím, jak jsou rozzářeny. Žijící vzpomínají na své drahé zemřelé. I v duších zemřelých je vánoční radost – nejen u těch, kteří jsou v nebi, ale také u těch, kteří ještě v nebi nejsou, a za které se na hřbitově modlíme: u duší v očistci. Dech vánoční zavane i sem. Již svatý Augustin v pátém století připomínal, že za svaté vánoční noci vstupuje Matka Páně do očistce, aby určité duše uvedla do věčné slávy. Tedy vánoční radost proniká i těmito dušemi, které jsou dosud v očistci. Pošleme i my duším v očistci svůj pozdrav vánoční lásky!

Vánoce jsou přede dveřmi. Proto: „Pojďme již, pojďme již!“ Láska Boží nás čeká především v chrámě, ve svatostánku, v živých jesličkách. Proto lidé o vánočních svátcích v hojném počtu přicházejí do chrámu právem své touhy po štěstí. Proto budu i na vás, milovaní bratři a sestry v Americe, vzpomínat při svaté vánoční mši podle středoevropského kalendáře u nás ve Zdoučkách u Kroměříže ve 21 hodin středoevropského času.

Proto pojďme již – vždyť tichá svatá noc je přede dveřmi, hlas vánočních zvonů se k nám již nese. Kéž Boží láska naše lidská srdce promění.

Přeji vám všem, milí čtenáři tohoto krásného časopisu Hlasy národa, abyste Boží lásku i tu opravdovou lidskou lásku pocítili v těchto vánočních dnech ve vašich srdcích a odnesli si ji do vašeho života, do vašich rodin a všude tam, kde zvláště v těchto dnech budete prožívat radostné okamžiky narození Páně. Kéž pravá vánoční radost ovane i duši každého z vás. Kéž každému z vás náleží slova, která anděl řekl pastýřům: „Zvěstuji vám velikou radost – narodil se vám dnes Spasitel...“ Také do vašich srdcí chce vstoupit svou láskou, pokojem a požehnáním Kristus Pán.

Doc. ThDr. František Janhuba

Poděkování naším dobrodincům

Na rozvoj tisku a podporu Hlasů národa a České katolické misie od počátku září do konce listopadu přispěli naši čtenáři a pravidelní odběratelé:

\$ 400:

American Council of Czechoslovak women in exile

\$ 350:

Michael D. Nicholson

\$ 200:

Patrick a Eva Folke
Jaroslava Kulhánková
Jaroslav Martinů

\$ 100:

United Moravian Societies

\$ 70:

Marie Kohoutková, Ludvík Pospíchal

\$ 50:

Lubomír Hromádka, Jarmila Vales

\$ 40:

Božena a Karel Tomečkovi

\$ 30:

Květa Schlosberg

\$ 20:

George J. Švejda, Marie Borýsková,
Milly's Beauty Salon, Jane Tschernay,
Rose Hajný, Hana Urban, Vlasta Viceník,
Věra Rokničová, Marie Kučerová,
Lillian Trojan, Hyacin Harna

\$ 10:

Jerry Fajkus, John Sramek, Charles Zak,
Jaromír Navrátil, Karl Kruzela

\$ 5:

Marie Mikulec, Lillian A. Chalupa,
Roger Dvořák, Věra Hiel, Anna Kučera,
Joseph Havelka, František Hortvík

Všem dárcům upřímně děkujeme a vzdáváme křesťanské Pán Bůh zaplat'. Na Vás všechny naše dobrodince pamatujeme v modlitbách a pravidelně za Vás a Vaše rodiny obětujeme mše svaté. Kéž Vám Bůh v novém roce žehná a Panna Maria Vás všechny ochraňuje.

Fr. Dušan Hladík

Lagerführera Fritsche, jako nejvyšší urážku lidské důstojnosti, jako svatokrádežnou pohanu posvátného zasvěcení se Bohu.

A ony oči široce rozevřené, upřené na jedno místo a ona postava jakoby v extasi... Kdo nám může z mysli zaplašit přesvědčení, že v posledním okamžiku, kdy sám nastavoval svou paži katové jehle, Neposkvrněná, jeho sladká »mamuša«, chtěla odměnit svého hrdinu, svého rytíře, znovu se mu zjevila a zanechala v nehybnosti jeho zornic vtisknutou předzvěst ráje?

Vraťme se do šedého rána r. 1925, tedy do doby před šestnácti lety.

Ve starém klášteře v Grodnu bratr kuchař jako obvykle vstal první a ještě rozespálý klepal svými sandály směrem ke kuchyni, když v ranním přítmí spatřil náhle před sebou se vynořovat ze tmy několik podivných postav s tváří černou, s rukama černýma, jak černý byl hábit, který je zahaloval, a nervózně tam kutili kdoví jakou čertovinu. Musil počkat nějakou minutu, aby se tep jeho srdce dostal do správného rytmu a tak se přesvědčil, že to není žádný zlý sen, nebo hůře ještě, že se nestal obětí nějakého strašidelného zážitku. Byli to jen jeho spolubratři: černí od sazí jako kominíci, pokryti prachem od tonsury až po sandály, ale jeho spolubratři... Buď za to Bůh pochválen... Byli to páteři a fratéři z tiskárny, ti »od časopisu«, známi »ztřeštěnci« Armády neposkvrněné Panny... Ale co je to zase napadlo, že jsou tak zřízení, a že ho mohli tak vyděsit?

Pracovní jednotka pátera Maxmiliána Kolbeho se usnesla před několika měsíci, že oslaví Milostivé léto 1925 vydáním zvláštního kalendáře v nákladu 12 tisíc výtisků o šedesáti stránkách ke cti Neposkvrněné. Byl to téměř šílený podnik, pomyslíme-li si, že to měl provést předpotopní tiskací stroj, odkoupený od Milosrdných sester v Lagievniki, který se dával do pohybu šlapáním na pedál a točením klikou, a to se musilo deset a deset tisíckrát opakovat, takže kdo s ním pracoval, ten se musil zhroutit. Přesto celé toto podnikání skončilo šťastně po třech měsících tuhé práce ve dne a velmi často i v noci a v hodinách rekreace.

Vyšel z toho kalendář, který - posuzujeme-li jej z hlediska esteticko-obchodního - měl jen tu cenu, že to byla tlustá kniha. Jinak to bylo typografické nedochůdce, takže redakce cítila povinnost neudávat cenu a omlouvala se čtenářům žádajíc je, aby kalendář rozšiřovali zdarma, domnívajíc se ve své shovívavosti, že by to mohlo nějakou dobrou duši podniknout k lásce k Neposkvrněné.

Proti všemu očekávání úspěch byl úžasný. Příspěvky se hrnuly ze všech stran a dosáhly čísla, o jakém se nikomu ani nesnilo. To přimělo pátera Kolbeho, aby uskutečnil svůj sen a vyměnil to staré železo za tiskací stroj, hodný toho jména.

Ale zpráva o nenadálém dešti peněz a hlavně velké řeči, které se vedly o plánech, jež po takovém dešti klíčily v hlavě pátera Maxmiliána, způsobily v části kláštera hotové zděšení.

Páter kvardián se nacházel skutečně mezi dvěma ohni: z jedné strany nemohl udusit podnikavost a nadšení pátera Kolbeho, z druhé strany nemohl přehlížet situaci v klášteře, která se tam znenáhla tvořila.

S tím »ztřeštěným« páterem Maxmiliánem a jeho Armádou, která přicházela a odcházela každou hodinu, a s časopisem, který byl stále na pokraji bankrotu, vniklo do starého, tichého kláštera vzbouření. Celý svět se hrouť, celá tradice byla porušena, celý způsob myšlení, žití a snad i způsob obětování se byl postaven vzhůru nohama.

»To jistě není v duchu sv. Františka pustit se do tištění nějakého plátku. Je třeba zpovídat a kázat! A modlit ve svatém pokoji...«, bručel kdekjaký dobrý, starý páter, a nepomyslel na to, že v třináctém století, v době sv. Františka, nebyly tiskárny, jako nebyly vlaky - kterých nyní synové Chudáčka z Assisi hojně používají - a nebyly automobily a letadla, které nyní v případech nutnosti mohou nahradit oslíka.

Právě ve dnech, kdy se mluvilo pro a proti zakoupení tiskacího stroje, přijel z Ameriky, a přesně z dalekého kláštera v Chicopee ve Spojených Státech, páter Vavřinec Cyman. Při návštěvě Polska se zastavil také v Krakově. Při rekreaci někteří z těch páterů si chtěli ulevit, odlehčit si od svých starostí a ukázali mu časopis.

»Vidíte, jak je to hnusně tištěno. A po literární stránce to není právě nejlepší ...«

»A pro takový plátek co se nadělá křiku! ...« »A představte si, že tímhle časopisem chce náš páter Maxmilián obrátit celý svět ...«

»A to mu nestačí. Nyní sní o tiskárně, co by byla celá jeho ...«

»A v kapse nemá ani zlámáný groš ...« Zato má dluhů, až mu vlasy na hlavě stávají ...« Páter Maxmilián byl při tom, klopal hlavu, aby zakryl svůj stud.

»No, já nic zlého na tom nevidím, koupit tiskací stroj« - řekl páter Cyman, který jako Američan nenacházel nic »extravagantního« v normálních nápadech pátera Kolbeho. - »Na jeho místě bych udělal totéž. A nevidím, proč bychom si měli z něho utahovat. Myslím, že by se mu mělo pomoci. Dobře, abychom začali, přijměte, otče, tento malý příspěvek,« a podal Maxmiliánovi šek na sto dolarů.

Za několik dní slavil svůj vjezd do bran kláštera starý tiskací stroj, úctyhodného stáří, koupený páterem Kolbem od Milosrdných sester v Lagiewniki.

»Ted' už je konec - řekli staří páteři - nestačí rámus Armády, co se stále courá sem a tam. Ted' nám tu bude rámusit stroj. Ještě nám tu chybí kanón ...«

Potom někdo navrhnul, že by zdravotnímu stavu pátera Kolbeho, který si svou tuberkulosu sice polepšil, ale nevyléčil, vyhovovalo spíše podnebí v Grodnu, na druhé straně Polska, na východní straně.

Je tam zdravý vzduch, vzduch čistý, jako dělaný pro slabé plíce ...

Když páter Maxmilián přijel do Grodna se svou předpotopní tiskací mašinou, našel tam sešlý klášter, ale také pátera kvardiána Melchiora Fordona,

který hned projevil nadšený zájem o dílo Naposkvněné, takže mu dal k dispozici několik bratří a tři pokoje: jeden pro administraci časopisu, druhý pro tiskárnu a třetí pro expedici.

Cela pátera Maxmiliána měla mu sloužit také za redakci. A jako každá redakce, která vzbuzuje úctu, tak i jeho cela se rychle zaplnila novinami a časopisy ve skříní i na přihrádkách, pod postelí i všude na podlaze, zatímco se starý tiskací stroj pustil s námahou do práce od rána do večera, poněvadž pro každých pět tisíc výtisků musil jeho válec udělat šedesát tisíc obrátů. A nepracoval sám. Kdepak, to bylo to nejhorší! Musil stále někdo u něj být, poněvadž se nehnul, jestliže něčí noha nešlápla na pedál a něčí ruka neotočila klikou.

A tak páter Maxmilián ve dne, když si odsloužil mši sv., pomodlil se breviář a vyslechl zpovědi, dělal v tiskárně dělníka, a v noci ve své cele redaktora.

Nebyl z těch žurnalistů, kteří své články dovedou vypilovat. V jeho člancích nebylo nic, co by ukazovalo na jeho dva doktoráty. A přece to byl žurnalista velmi úspěšný, poněvadž byl nesmírně lidový. Věděl, že velká část jeho čtenářů nemá přílišné vzdělání. Proto se jim snažil přizpůsobit, používal jejich způsobu řeči a dovedl i nesnadné apologetické otázky podat velmi jednoduše, dávaje jasné odpovědi. A pak do všeho vkládal teplo ohně, který mu plál v duši ...

Po každém čísle, co vyšlo, počet odběratelů stoupal. Ale klesaly příjmy, poněvadž inflace nemilosrdně postupovala.

To, co dalo časopisu mohutný rozmach úspěchu a následkem toho i Armádě, bylo uveřejnění několika fotografií, na kterých bylo vidět bratry v Grodnu, jak pracují v tiskárně při vydávání časopisu.

Pro mnohé to byl objev. Představovali si řeholníky jako bytosti osamocené, pohroužené - každý zvlášť - do ustavičné modlitby, nezvyklé na obyčejnou práci obyčejných lidí. A nyní tu měli fotograficky dokázáno, že bratři pracují jako dělníci v dělnickém prostředí, dělníci v řeholním hábitu, kteří takto naplno prožívají své zasvěcení Bohu. A tak se mnohým zdálo, že objevili řeholní život v novém vydání, život okouzlující, velmi aktuální a mnozí si napsali žádost o vstup do řádu »pod podmínkou, že budou pracovat s páterem Maxmiliánem« jako bratři dělníci.

Přišli noví žadatelé a v klášteře nastala vážná situace.

Staleté přežitky feudální epochy v polských klášteřích zanechaly dosud své následky, takže se činil velký rozdíl mezi kněžími a bratry laiky. Tito poslední byli v malém počtu. Vykonávali nejnižší služby a žili životem zcela odděleným od života kněží.

Nyní po prvním přílivu nových bratří a později po dalších takových přílivech, číselný poměr mezi páterem a bratřimi laiky se notně změnil a rozdíly - také vlivem Armády Neposkvněné Panny - se zmenšovaly a tak někteří bratři laici zaujali místa, která dosud byla vyhrazena páterům.

Bylo přirozené, že tento obrat způsobil nepokoje. Ze strany starších páterů přicházely výzvy k opatrnosti při přijímání tak nepředvídaných povolání, a někteří dokonce projevíli mínění, že by se měli najmout obyčejní dělníci, kteří by docházeli sem na práci a pak by se zase vrátili domů.

Ale páter Kolbe odpovídal, že »k tomu, aby si někdo zasloužil pracovat pro Neposkvřněnou, je nutno, aby to byla duše zasvěcená.« A pak »Dílo Neposkvřněné není obchodní podnik«, i když používá moderních technických prostředků, »je to něco nekonečně většího.«

Tak stále početnější »pracovní jednotka Rytíře Neposkvřněné Panny« pokračovala radostně v práci ve dne v noci, častěji v noci, šlapala na pedál a točila klikou a dělila se poctivě o skývu chleba, ale také často o nedostatek a dokonce si půjčovali šaty: bratr Alberich čekal na pátera Melchiora, až si svleče pracovní úbor, aby si jej mohl obléknout, bratr Gabriel nosil plášť frátera Pasquala a páter Maxmilián si mohl obout boty frátera Zenona, když musil jet do Varšavy.

Jen plášť pátera Maxmiliána zůstával tabu, jednoduše proto, že ve dne ho potřeboval pro své nemocné plíce a v noci mu sloužil jako pokrývka. Jeho pokrývka skončila na bůhvíjakém lůžku.

Pionýr Niepokalanówa

Tábor Osvětim, 14. srpna 1941.

Když Bruno Borgowiec zaslechl z bunkru vystupovat po stupních schodiště dunivé kroky okovaných bot esesáků a šoupavé kroky doktora Bocha, kata v bílém plášti, věděl, že všechno skončilo. Vražda endovenozní stříkačkou ukončila dlouhé mučednictví dvaadvaceti dnů hladu a žízně. »Consummatum est«, tak se mu to vynořilo z paměti, z hlubiny jeho vzpomínek. A u srdce ho zamrazilo.

»Když odešly stráže Gestapa s vrahem - vypravoval za několik let - vrátil jsem se dolů, do cely, kde jsem našel pátera Kolbeho sedět opřeného o zeď, s očima otevřenými a s hlavou nachýlenou nalevo. Byla to jeho obvyklá posice. Jeho tvář byla klidná, krásná, zářící ...«

Poznámka o zářící tváři nebyla jen poetický výraz, který se vloudil Brunovi Borgoviecovi do pera, jinak velmi suchého a neumělého; ani to nebyl plod jeho fantazie ve chvíli mimořádného dojmu. Při rozhovoru s dp. Szwedou, který sbíral sebenepatrnější svědectví o životě pátera Kolbeho, tento bývalý sekretář - tlumočník - hrobník bunkru smrti objasnil přesněji jednotlivosti. »Když jsem otevřel železnou branku, páter Maxmilián už nežil. Jeho tvář zářila nevidaným způsobem. Oči byly široce rozevřeny a upřeny na jeden bod. Celá postava jakoby v extasi. Na tento pohled nikdy nezapomenu.«

Tedy neobvyklá zář, která vystupovala z Maxmiliánova obličejce v přítomnosti cely, jako by chtěla zastřít jasným hávem ony ubohé zmučené a vychrtlé údy, ono tělo ponížené hanebnou nahotou, kterou nařídila zvrhlá fantazie

tiskárny. Z nich se vyklubaly na světlo úžasné stroje, nové, vyblýskané a složité, tak složité, že když se komusi podařilo dát do pohybu kolečka a spustit motory, nikdo nebyl schopen stroj zastavit. Ba dokonce v jednom stroji to začalo prskat, jako by to byla strojní puška, a celá pracovní ediční jednotka se dala na útěk.

Ale stalo se, že právě v době této nesnáze, se u brány kláštera představil mladý mechanik.

»Chtěl bych se dát zapsat do Armády Neposkvrněné Panny,« řekl a dříve ještě než se dozvěděl, zda jeho žádost byla vzata v úvahu, se ocitnul v tiskárně, kam ho násilím zatáhli, a tam mezi hřmotem motorů a neposlušnými stroji zatočil několika pákami a pak klidně a zkušeně zastavil stroje a utišil motory, jako by byl kouzelník.

Od toho dne stroje pracovaly ukázněně a podle jejich rychlého tempa celá pracovní jednotka časopisu si zařídila svou vlastní práci a vyhlásila křížové tažení Armády, která tímto tempem obdržela mohutný impuls.

»Je to až příliš krásné. Příliš pohodlné,« mínil páter Maxmilián.

Byl to úspěch, který se musil zaplatit. To bylo nevyhnutelné. A útrapy nedaly na sebe dlouho čekat.

Byl to právě on, páter Maxmilián, který na to doplatil první: jeho tuberkulosa se zase ohlásila se vši vážností. Zatímco ho v lednu 1926 odváželi narychlo do známého sanatoria v Zakopaném, doplatil na to i bratr Albert Olszakowski, nejstarší tiskař časopisu, který zemřel zchvácen ne tak nemocí jako námahou.

»Opět jeden, který odchází k Neposkvrněné... Nyní už máme tři pomocníky v nebi,« tak si říkal pro sebe páter Maxmilián a v myšlenkách se vracel do Říma, kde před sedmi lety odešli k Neposkvrněné bratr Glowinski a bratr Mansi, dva druhové z první čty Armády.

Zdálo se, že nepředvídaná nepřítomnost pátera Maxmiliána Kolbeho v klášteře v Grodnu bude počátkem zániku celého díla. Byl hnací silou celé činnosti Armády Neposkvrněné Panny od Polska až po Řím. Někdo už si myslel a povídal: »Teď už to skončí. Snad ještě nějaký ten poslední povzdech a pak máme pokoj. Bez něj se to všechno rozpadne.«

Ale nerozpadlo se nic. Nerozpadlo se nic, poněvadž především Armáda bylo dílo Boží, jak si to přála Neposkvrněná, za druhé »tři pomocníci« v nebi neopomněli dílu pomáhat, a za třetí páter provinciál Karwaski učinil hned dvě opatření: přesadil z Krakova do Grodna pátera Alfonse - který se ve světě jmenoval Josef Kolbe a byl nejmladší bratr pátera Maxmiliána a nejmladší syn Julia Kolbeho a Marie Dabrowské - a nařídil mu, aby ve všem zastoupil nepřítomného pátera Maxmiliána, a pak nařídil samotnému páteru Maxmiliánovi, aby se naprosto z žádného důvodu nezabýval ani Armádou ani časopisem po celou dobu, co se bude léčit v Zakopaném: nyní se musí chovat jako nemocný a myslit jen na své zdraví.

A Maxmilián poslechl. Byl to snad rozkaz těžší než sama nemoc, ale

uposlechl a nechtěl dávat směrnice a pokyny ani odpověď na jisté žádosti o radu, které mu docházely poštou od pátera Alfonse, který se ocitl úplně disorientován a doslova ztracen v tomto novém úřadě, tak odpovědným.

»Páter provinciál mně napsal, že se nesmím o nic starat - odpověděl mu Maxmilián - nedám ti tedy žádnou radu, ani neudělám žádné rozhodnutí, poněvadž to tak chce Neposkvrněná. Kdybych něco udělal proti její vůli, jednal bych špatně. Zaříd' se tedy tak, jak ti to vnukne Neposkvrněná.«

Páter Alfons mu psal znovu, znovu ho prosil. Ale odpovědi byly stále stejné. Zajel tedy do Zakopaného, aby se mu dostalo trochu světla v rozhovoru.

»Není mi dovoleno, abych se tím zabýval. Ať ti pomůže Neposkvrněná,« to bylo všechno, co se dozvěděl.

A páter Maxmilián pokračoval dále ve své naprosté poslušnosti, a právě tímto příkladem naprosté poslušnosti nejlepším způsobem podporoval jak Armádu Neposkvrněné Panny tak i svého bratra.

Tak napsal jednoho dne právě svému bratru, aby mu ukázal, že pokorně se obrátit na představené je správná cesta, aby se někdo neztratil v temném lese nesnází: »Poněvadž mně svého času páter provinciál řekl, že se mám řídit radami pátera Melchiora Fordona, já jsem se podle toho vždycky s prospěchem řídil, poněvadž Boží vůle se rovná vůli Neposkvrněné, a ta se rovná vůli pátera provinciála, a ta se zase rovná radám pátera Fordona ...«

Páter Alfons následoval příkladu svého bratra a s pomocí pátera Fordona se vypracoval na schopného redaktora, i když před tím nenapsal ani jeden článček. On, který o žurnalismu a tisku neměl ani ponětí, dotáhl to u »Rytíře Neposkvrněné Panny« na sto tisíc výtisků. On, který v Armádě Neposkvrněné Panny byl dosud jen řadový voják, stal se jejím schopným a výkonným velitelem.

Ale když se nová vlna zkoušek hnala na Armádu a sám páter Fordon, jak se zdálo, byl už jednou nohou v hrobě, také on zachvácen tuberkulosou, tehdy bezradný páter Alfons znovu napsal bratrovi, aby ho informoval o nastávajícím neštěstí. Odpověď, kterou dostal, jednoduše zněla: »Řekni páteru Fordonovi, aby nezapomněl na ředitelství Armády Neposkvrněné Panny, na spolubratry, na nesnáze a také na mě, až bude v nebi.«

27. února 1927 páter Fordon zemřel. V dubnu téhož roku byl páter Maxmilián propuštěn ze sanatoria v Zakopaném a vrátil se do Grodna. Donesl si s sebou v duši jizvy po zkoušce ohněm, které se musil podřídit v oněch patnácti měsících nemoci.

Nebyla to zkouška, způsobená chrlením krve a fysickou bolestí, ani to nebyla zkouška, způsobená tvrdou poslušností, která ho oddělila a vyřadila ze samého smyslu jeho života, ale zkouška ze všech zkoušek nejhorší, jakou Bůh neodvratně vyhrazuje synům, kteří ho nejvíce milují: temná noc duše, hluboké ticho nebes, čas temnoty, neklidu, nejistoty, strachu, úzkostných pokušení a vnitřní agónie. Čas opuštěnosti, v němž světlo, které ho dříve zaplavovalo,

nadobro uhaslo. A nyní se nevidí zhola nic, nic se nechápe, duše už nedýchá v Bohu ...

Ale i v této bouři páter Maxmilián Kolbe našel svůj záchranný člun, svůj neomylný maják ve své Neposkvrněné »mamuši«. Neslyšel ji? Neviděl ji? »Tím lépe - si řekl - přišla hodina, kdy ji musím ukázat, že ji miluji bez naděje na odměnu.«

Když se vrátil do Grodna, přesvědčil se ještě jednou, že kříže přinesly užitek: nic už pro Armádu nestačilo. Jako mladík, který roste příliš rychle a brzy mu jsou všechny šaty malé, tak i Armáda vzrostla tak, že prostor, který jí byl dán k použití, se ukázal každým dnem více nedostačující, i když Armáda zabrala se všemi svými stroji, se svými dílnami, skladišti papíru, redakcí a úřady celou klášterní budovu s výjimkou jediných cel.

Říjnová jinovatka už několikrát ráno pokryla svým bílým, studeným hávem pozemky knížete Lucki-Lubeckého, rozléhající se do nedozírna v rovině Teresinu u Varšavy, když pachtýři tohoto majetného velkostatkáře spatřili, jak podivný hlouček fráterů, ozbrojených lopatami a krumpáči, několika kladiv a několika dřevěnými fošnami začali urovnávat část terénu a stavět jakési baráky.

Stalo se totiž, že páter Maxmilián Kolbe se před několika měsíci dozvěděl, že kníže Lucki-Lubecki, majitel velkého uzemí v Grodnu, vlastnil také spoustu hektarů půdy u Varšavy.

Ba dokonce bylo mu řečeno, že »právě tady, na území Teresinu, kníže se hodlá zbavit části svého pozemku ...«

Jen to uslyšel, a už navázal styky se správcem knížete a pak uháněl na nádraží v Grodnu a nasedl na vlak do Varšavy.

Místo se páteru Maxmiliánovi líbilo: pět hektarů této dobré půdy mu stačilo, aby mohl vystavět první město Neposkvrněné Panny, její Niepokalanów, zrovna blízko Varšavy, v srdci Polska, pár kroků od dráhy a od hlavní silnice v tom kraji.

»Ano tady, tady to musí být«, řekl. Pak poklekl na zem, rozbalil balíček, který s sebou přinesl a vyňal z něj sošku Neposkvrněné a postavil ji mezi hroudami.

»Ujmi se ty, moje 'mamušo', této země - řekl, poněvadž to je to, co potřebujeme.«

Ale když se vrátil do Grodna, obnos, který pan kníže požadoval, byl tak vysoký, že zůstal téměř bez dechu.

»Za takových podmínek - dal mu vědět páter provinciál Alois Karwaski - nedám svolení ke koupi.«

Pro pátera Maxmiliána byla stále platná rovnice: Vůle Neposkvrněné Panny rovná se vůli pátera provinciála. Proto se odebral ke knížeti Lucki-Lubeckému, aby zakoupení pozemku vypověděl.

»Dozvěděl jsem se, že jste tam dole postavil sošku Panny Marie - řekl mu

Staří otcové, znepokojeni nenadálou odpovědností za peníze, které se nahrnuly do kláštera v takové míře, jako nikdy před tím, říkali, že peníze patří celé komunitě, a že riziko »dobrodružných plánů« pátera Maxmiliána by mohlo celý klášter zatahnout do nepříjemností a proto neustále připomínali páteru kvardiánovi Melchioru Fordonovi opatrnost.

»Bylo by snad dobře zabrzdit, dříve než bude pozdě. Peníze by se zatím mohly uložit, snad v nějaké bance...« »Klášter by mohl mít z toho úroky...« »Časy jsou tak zlé...«

Páter Fordon, i když byl nadšen pro Dílo Neposkvrněné, přece jen by nemohl jako představený nedbat výzev k opatrnosti ze strany starých páterů, kdyby v těch dnech členům Armády nepřispěla na pomoc nenadálá událost.

Do kláštera v Grodnu přijel páter provinciál Alois Karwaski na vizitaci, ale hlavně aby se přesvědčil, jaké pokroky dělá »Rytíř Neposkvrněné Panny«. Pozoroval, poslouchal, konstatoval a nakonec dal časopisu požehnání a požádal, aby byl zapsán do Armády Neposkvrněné Panny. Pak nařídil páteru kvardiánovi - a pro pátera Fordona to byl jeden z nejpříjemnějších rozkazů, co kdy dostal -, aby pracovní jednotce pátera Maxmiliána dal k dispozici celé neobydlené křídlo sešlého kláštera, aby si tam mohl zřídit tiskárnu.

Ale po odjezdu pátera Karwaského se ukázalo, že odpor nebyl překonán, působil stále průtahy a velkou bolest nedočkavému páteru Kolbemu a jeho druhům.

Ale jednoho dne mladý bratr ze skupiny tiskařů se plácnul dlaní do čela.

»Mám nápad, - povídá - jak to, že jsme na to nemyslili dřív? Páter provinciál dal přece rozkaz; je to pravda?«

»Pravda.«

»My jsme se zavázali k poslušnosti; je to jasné?«

»Samozřejmě.«

»Tedy pryč se skrupulemi! Poslušnost nám dává právo obsadit část kláštera, kterou představený určil pro tiskárnu ...«

A tak ještě v tu noc otcové a bratři z Armády se ve stanovenou hodinu vytratilí ze svých cel, po špičkách proklouzli dveřmi, které vedly do staré kuchyně a ve starém refektáři v křídle, které jim bylo postoupeno, odbourali neúčinné přehradu, zbořili pece zanesené sazemi, a ještě dříve než mohli dobré otce postavit před hotovou věc, málem by byli připravili strašidelný zážitek ubohému bratru kuchaři, který po celý život nezapomněl na ten pohled, když viděl před sebou tancovat černé ztřeštěnce mezi světlem a stíny za šedivého jitra r. 1925.

Říci, že potom výčitky a uštěpačné poznámky přestaly, by znamenalo falšovat kroniku. Ale co se stalo, stalo se, »a my - bude později vypravovat upřímně mladý bratr, který měl výtečný nápad poslouchat bez skrupulí - my jsme všechno snesli v duchu kajícího pokory.«

Neuplynulo mnoho času a na stanici v Grodnu z nákladního vlaku složili těžké bedny, které pak zavezli do kláštera do rozlehlých místností nové

Jak rozbalovat vánoční dárek

Tak vidíte, máme zase Vánoce jako když je člověk vymaluje a hlavně jsme moudřejší a chytřejší. Už víme, jak to uděláme napřesrok, víme, že napřesrok většinu dáreků seženeme mnohem řív. Ano, tak se to má dělat, kupovat dárky v září v říjnu, když má člověk po dovolené spoustu peněz, že ano. Kdy má v jedné krabici od bot samé pětistovky, v druhé samé Hradčany a v třetí Smetany. Neboť dárky se mají nakoupit a poschovávat tak včas, aby je člověk celý prosinec hledal. Ano, napřesrok budete dárky v prosinci hledat a ne kupovat. A v prosinci půjdete do spořitelny nebo do Komerční banky svoje úspory ukládat, ne vybírat, „lebo v Komerční banke peniaze nezmoknú.“

Musíte mít ovšem na paměti, že sehnat dárky a položit je pod stromeček, to není všechno. Toho druhého nejčastěji připravujete o radost totiž tím, jak dárky od něho neumíte přijímat. Přijmout dárek to je podobné umění jako balet nebo rozhoupání zvonů a podobný obřad jako přijímání do šlechtického stavu, uzavření manželství nebo otvírání studánky. Vždyť si uvědomte, že někdo na vás myslel! Že si lámal hlavu, co by vám udělalo potěšení, že si utrhl od úst a že je celý nesvůj, jestli vám ten dárek udělá aspoň takovou radost, jakou jemu dělal starost.

Především si musíte Štědrý večer zorganizovat tak, že vyzvedáváním dáreků z pod stromečku někoho pověříte. Když vám stojí stromeček na podlaze, pověřte tím někoho, kdo je jako proutek a komu to shýbání, dřepy a vstávání nedělá potíže. Pokud máte stromeček na stole, může tuto funkci zastávat i někdo, kdo nemůže nic dopnout.

Nu a taky musíte mít někoho, kdo se umí po štědrovečerní večeři nepozorovaně vytrazit a udělat ciliřlink v předsíni nebo

v pokoji. Musí to být ten, kdo má nejvyjevenější tvář, nebo kdo umí hodně užasle strčit hlavu do dveří a říci: „Víte, že tady byl Ježíšek?“ Nato vy musíte stejně užasle zakroutit hlavou a odpovědět: „Opravdu?“ nebo „No ne!“, či cokoli jiného vhodného. Ale vhodného! Je přece svatý den, tak žádné klení nebo něco takového. Nu a pak se odeberete ke stromečku k tomu nadílení.

Až dostanete dárek, nezačínajte ho honem honem rozbalovat, jako by bylo samozřejmé, že máte dostat vlastně všechno, co je pod stromečkem. Nejdříve se zeptejte: „Cože, tohle že je pro mne?“ Pak si přečtete jmenovku a řekněte: „Vidíte, že to není pro mne!“ A když vám budou říkat: Je! Je! Je!, přečtete si ji ještě jednou a opravte se: „Ba jo, je to pro mne!“ Mějte totiž na paměti, že předešlá ku spatření dárku je více vzrušující než jeho vlastní prohlížení.

I když je tedy jasné, že dárek je opravdu váš, nesmíte se na něj vrhnout jako nedočkavý hafan na hozený kousek klobásky. Kruťte nad ním ještě chvíli hlavou se slovy: „To jsem blázen, co to může být!“ Ani nadále však nespíchejte! Mašličku rozvazujte pomalu a stočte ji do klubička s tím, že tak pěknou stužku si musíte schovat na příští Vánoce. Přesně totéž, ale ještě pomaleji, to pak uděláte s papírem, ve kterém je dárek zabalen. A teprve pak přijde chvíle, na kterou čeká dychtivěji dárci než obdarovaný: otevřete krabičku a vyjmete dárek.

Nezapomeňte, že tento okamžik je úplně nejdůležitější. Nechodte mi tedy na oči, jestli řeknete jenom: „Aha, voda po holení!“, nebo „Aha, násada na kosu!“, či „Aha, klobouk!“ Naučte se nejdříve nevěřicně vydechnout: „Ne!“ a po třech vteřinách rozsvítit oči a dodat třeba: „Voda po holení! - jak víte, že ji tak potřebuju?“ Potom si dárek prohlížejte ze všech stran, nechte si ukázat, jak se rozšroubuje klobouček, aby tekla, několikrát se pocmrndejte a několikrát dárek pochvalte. Pak za něj hezky Ježíškovi poděkujte a než dostanete další, pěkně si ho třeba i beze slova prohlížejte. Ten, kdo vám jej dal, to moc dobře vidí, i kdyby byl k vám zády. Prosim vás, nezapomeňte na to, že největší surovost je dárek vůbec nerozbalit a položit ho stranou.

Může vás ovšem potkat i to, že klobouk, který dostanete, si nasadíte na hlavu a on se vám zastaví až pod nosem. Prostě bude o pět čísel větší. To se může stát. Ale nesmí se stát, že vyhrknete jako nějaký Vinček z pazdery: „Jé, vždyť je mi velkéj!“

Naučte se být taktní. Naučte se říct například: „Podívejte se, on je mi div ne akorát!“ Významově je to totéž, ale snáší se to o mnoho líp.

Tohle všechno jsem vám chtěl říct ještě ve chvíli, kdy už se toho moc zachránit nedá. Ale jestli jste dobře poslouchali, mohl bych vás uchránit od toho nejhoršího. Nemluvte o tom, že teď víte, co učít na Štědrý večer své děti. A pak: já si tím hlavně čistím svědomí vůči všem, kdo mi kdy v životě něco dali a já to neuměl přijímat. Ať mi o těchto svátcích lásky odpustí, že to umím až dneska, kdy už na ty dárky skoro nevidím.

František Nepil

Z knihy: Dobrou a ještě lepší neděli

NOT ALL BUSINESS CARD ARE

OTHER PRODUCTS:

E-BIC-CARD

E-BIC-FLOPPY

SOFTWARE

WEB SITE DESIGN

GRAPHIC DESIGN

CUSTOM SHAPES CD'S

CALL : 708-974-9700

CREATED BE EQUAL...

DESIGNTRAX IS DEFINING WHAT BUSINESS
CARDS IN THIS CENTURY ARE GOING TO BE...

DESIGNTRAX.COM

ŠIROKÝ VÝBĚR ČESKÝCH
KOMPAKTNÍCH DESEK (CD)
PŘÍMO ZDE V CHICAGU

TAK JAK JE SLYŠÍTE NA ČESKÉM RÁDIU WCEV 1450 AM

Jerryho Jiráka
v těchto stylech

Lidovky

Jetelíček, Červená sukýnka, Čtyři páry bílých koní, Do lesíčka
na čekanou, Už troubějí, Až ráno, Pod jednou střechou, Koline
Koline, Pod našimi okny. Letěla husička, Andulko šafářova,
Cikánka, Nemelem, nemelem, Naše slípka kroupená,
Škoda lásky, Zůstaň tu s námi ...

Tramenské písně

Askalona, Píseň severu, Zlatý křížek, Bílé skály, Tři kříže ...

Vánoční písně

Narodil se Kristus Pán, Já bych rád k Betlému, Půjdem spolu do
Betléma, Štědrý večer nastal, Jak jsi krásné neviňátko, Pásl
ovce Valaši, Slyšeli jsme v Betléme, My tři králové, Tichá noc,
Nesem vám noviny, Ave Maria, Purpura ...
a spousta dalších hezkých písniček
ke zpříjemnění svátků vánočníchObjednávky CD nebo seznamu písní: 708-485-7858
nebo k dostání přímo v prodejnách:Dumpling Villa Restaurant, 300 E. St. Charles Rd., Villa Park
Moldau restaurant, 9310 W. Ogden Ave., Brookfield
Klas Restaurant, 5734 Čermák Rd., Cicero
Impuls shop, 6621 W. Archer, ChicagoWorldwide Discount
Globe TelecommunicationSuper nízké telefonní sazby do České republiky a na
Slovensko. Jestliže ještě platíte více za minutu než
ČR: 15.5c a Slovensko: 17.0c,
tak neváhejte a spojte se s námi.

Rates as low as:

USA 4.5c - California 5.5c - Czech Rep. 15.5c - Prague 11.5c
Slovakia 17c - UK 7c - Canada 8c - Australia 7c
Austria 6.5c - Denmark 8c - France 6.5c - Germany 6.5c -
Hungary 14.5c Italy 7.5c - Sweden 6c - Switzerland 8.5c
& more...No Monthly Fees! 6 seconds billing, 24 hours a day,
7 days a week! No risk, contracts, promotions, or plans.

Call anytime, 6 seconds billing.

Crystal clear connections. Separate detailed invoice.

Global access calling card available.

You can stay with your present Long distance carrier
and still access our low rates.

Your own Toll-Free number available.

Offer is available for Business & Residential customers.

For information or sign up, go to Web Site at:

www.discountglobetele.com or call: 1-888-378-5800

Sponsored By The Best Known CS Real Estate Broker in
USA, JOHN VOSTENAK, www.johnvostenak.com Publisher
of CS Community News Over the Internet, email:
john@johnvostenak.comSdružené Československé
Organizace v Chicagu

si Vás dovoluji pozvat na

44. REPREZENTAČNÍ PLES

s uváděním debutantek pro rok 2002

v sobotu 2. února 2002

Grand Ballroom of Drury Lane Oak Brook
100 Drury Lane, Oak Brook Terrace, IllinoisCocktails v 6.00 PM – Večeře v 6.45 PM
Uvádění debutantek pro rok 2002 v 8.15 PM
Hudba by Franz Benteler Royal Strings.
Večerní společenský oblek žádoucí.
Dostatek místa pro parkování.Vstupné \$ 75.00 za osobu
včetně večeře a všech nápojů a taneční zábavy.Rezervace přijímá
Mrs. Vlasta Vicenik, tel. (708) 354 - 0520

*Blessed Christmas and peace in the Year 2002
Milostiplné svátky Kristova narození
a požehnaný rok 2002 přeje*

*H. Marik
Sons*

George Schubert Funeral Homes

Dorothy Marik

Barbara Marik Baken

funeral director

6507 W. Cermak Rd., Berwyn, IL 60402

Phone: (708) 484 - 6310

Veselé vánoce a šťastný nový rok 2002

Merry Christmas

and happy New Year 2002 from

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road, Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Mary Ann Mahoney, president

Elsie T. Malec, secretary -treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravec

1-708-484-3162

Dolores Jacklin

1-630-968-1292

**Příjemné prožití
vánočních svátků**

všem čtenářům

Hlasů národa

přeje

Lubomír Hramádka

ČESKÁ MŠE SVATÁ VE WASHINGTONU

V neděli 6.ledna 2002 v poledne

budeme mít v naší národní kapli

českou mši svatou slouženou

dp. Antonínem Kocurkem z New Yorku.

Prosíme naše krajany, aby se v hojném počtu

zúčastnili této mše svaté

konané v naší České duchovní tradici.

Za výbor České národní kaple

Vás všechny upřímně zvou

Col.Al. Brož (USAF Ret.) - Tel. (703) 698-5318

Dr.George J. Švejda, Ph.D. - Tel. (301) 421-9417

Mozartovské výročí

*„Nejzranitelnější místo srdce
je zároveň nejhlubším místem duše,
kde jako génius jste sám, ubohý Mozarte!“*

Vladimír Holan (Mozartiana II.)

Dvojice českých největších básníků, Jaroslav Seifert a Vladimír Holan, prokázala ve svém básnickém díle hlubokou lásku a obdiv k hudbě Wolfganga Amadea Mozarta a jejímu tvůrci. Básníci velmi odlišného vidění - Seifert - lyrik, pěvec lásky a nadšený milovník Prahy, na druhé straně Vladimír Holan, básník - filosof s pesimistickým viděním našeho tristního světa a lidské existence v něm. V konečném pohledu na Mozartův tragický životní úděl se oba básníci kupodivu shodují. Seifertův Mozart je především Mozartem spojeným s Prahou a jeho operou oper - Donem Giovannim, dílem ve své podstatě tragickým. Od Seiferta, básníka hravého a radostného verše, bychom daleko spíše očekávali lásku a náklonnost k Mozartovým menuetům, divertimentům a operám, jakou je třeba *Così fan tutte*. V jeho básních, věnovaných Mozartovi však čteme verše jako „Tak umí umřít jenom pták,“ nebo „Pár zkrhlých ptáků ve větvích slétne se někdy k jeho jménu.“

Vladimír Holan v roce 1937 k 150. výročí pražské premiéry Dona Giovanniho vyslovil hluboké porozumění pro tragický osud Mozartův ve své sbírce *Mozartiana*. Lze snadno pochopit, že Holan se znovu vrátil k Mozartovu údělu a jeho od Boha určenému poslání. Bylo to totiž v letech 1952 - 1954 v období nejděsivějšího temna, které na básníka těžce doléhalo. Poslyšme slova autora *Mozartiana*, z úvodu k jejich soubornému vydání z roku 1963.

„Tragika Mozartova osobního života dolehla na mne tehdy opět a silněji. Ano - tragika! Považuji W. A. Mozarta za největšího hudebního skladatele, za jednoho z nejtragičtějších vůbec - i kdyby nenapsal nic jiného než předehru k Donu Juanovi. Je trapné, že většina lidí v něm vidí hravého rokokového

tvůrce tonů.“

Poslechněme, co k tomuto pojetí Mozarta říká význačný hudební vědec Erik Smith, pod jehož vedením byl realizován největší projekt v dějinách reprodukování hudby. Kompletní nahrávky všech existujících Mozartových skladeb byly uspořádány tak, že obsahují všech 626 opusových čísel Koechetova seznamu. Kompletní dílo Mozartovo na sto osmdesáti kompaktních discích, v provedení nejlepších dostupných umělců, bylo vydáno v roce 1991 k dvoustému výročí Mozartova úmrtí.

Na otázku, jakou osobností byl Mozart ve skutečnosti, Erik Smith odpovídá v soulase s našimi básníky Seifertem a Holanem. Mluvě na příklad o filmu „*Amadeus*,“ Smith říká: „Cítím jako svou povinnost odporovat filmové charakterizaci Mozarta jako nešťastného, vulgárního, nade vše povzneseného idiota. Faktem je, že on byl tou nejproduktivnější a nejinteligentnější lidskou bytostí, jaká kdy existovala. Chceme-li poznat Mozartovy pravé osobní hodnoty, nalezneme je v jeho dopisech, naplněných vřelou lidskostí. Ale především v jeho hudbě.“

Vraťme se k naší výroční vzpomínce na Mozarta jako milovníci jeho hudby. Je to svým způsobem protimluv, když si připomínáme úmrtí někoho, kdo je tím nejplnějším právem pokládán za nesmrtelného. W. A. Mozart zemřel 5. XII. 1791 a letos je tomu 210 let ode dne, kdy nemocí vyčerpané tělo největšího hudebního génia bylo vhozeno do společné šachty chudiny vídeňského hřbitova sv. Marka.

Zamýšlíme se nad otázkou, proč je pro nás Mozart tak přitažlivý. V prvé řadě je to zázrak Mozartova génia, pokládáný za téměř nadlidský. Jeho vrozený talent z něj učinil hudebně nejnadanějšího jedince, jakého kdy západní civilizace světu přinesla. Vnucuje se tu opět připomínka vídeňského mozartovského dirigenta Josefa Kripse, jenž mluvě o W. A. Mozartovi, řekl: „Mozart je posel

Wolfgang Amadeus Mozart

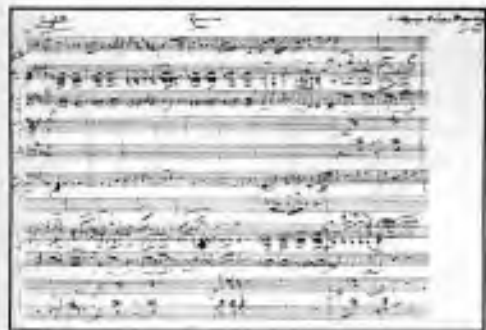
Boží a byl seslán na zem, aby krásou svého umění pomohl lidstvu překonávat útrapy a bolesti pozemského života.“

Naštěstí, Mozartovo božské nadání nemělo osud oslnivé komety, která zazáří a zmizí v temnotách. Mozart vyrůstal do umělecké zralosti jako ryze velký skladatel a stal se tím největším.

W. A. Mozart se narodil 27. ledna 1756 do rodiny salcburského hudebníka Leopolda Mozarta, jenž byl ve službách arcibiskupa jako člen jeho dvorního orchestru. V rodině se narodilo celkem sedm dětí, pouhé dvě však přežily do dospělejšího věku. Wolfgang Amadeus a jeho o pět let starší sestra Maria Anna, které v rodině přezdívali Nannerl. Ta byla rovněž hudebně nadaná, ale její schopnosti byly zastíněny oslnivou bystrostí a intenzivním zájmem o hudbu jejího mladšího bratra. O málo větší než batole byl Wolfgang schopen hrát jednoduché akordy na klavír ve věku tří let. Jako čtyřletého jej otec Leopold začal vyučovat hře na klavír. O Mozartově genialitě existuje nespočet množství často stěží uvěřitelných historek. Jedna z nich vypráví o tom, jak pětiletý Wolfgang složil své první skladby. Jsou to díla nejtělejšího mládí „*Minuet a Trio G-dur*,“ které Dr. Ludwig von Koechel označil číslem 1. Koechelova katalogu -

„Koechel Verzeichnis.“ Posledním číslem Koechelova seznamu je Mozartovo nedokončené Requiem - KV 626.

Život Mozartův je protkán velikým množstvím cest po celé Evropě, kde vystupoval na koncertech ve velkých městech, často u císařských a královských dvorů. Pro lidi našeho technického věku je obtížné si představit, že jediným zdrojem hudby v XVIII. století byly koncerty v živém provedení. Od věku šesti let Wolfgang vystupoval na koncertech se svým otcem a sestrou Nannerl. První cesty vedly do Mnichova a Vídně. Následovala mnohá německá města, pak Brusel a Paříž. V Paříži zůstalo rodinné trio Mozartů po dobu pěti měsíců a osmiletý Wolfgang byl zván ke koncertním vystoupením na dvoře Ludvíka XV. ve Versailles. Královna jím byla nadšena a nešetřila slov uznání a obdivu. Při jiné příležitosti hrál pro královu milenkou, Madame de Pompadour, která ho zklamala svým vlažným přijetím. Příznivé bylo pro rodinu Mozartů patnácti měsíční působení v Anglii, kde se Mozartovi setkali s neobyčejně vřelým přijetím. Dvakrát byli pozváni do Buckinghamského paláce, kde hráli pro potěšení krále a královny. Wolfgang zde osobně poznal nejmladšího syna J. S. Bacha, Johanna Christiana. Tomu bylo tehdy 29 roků a s devítiletým Mozartem si čtyřručně zahráli klavírní sonátu k naprostému údivu všech posluchačů. Je zábavné dodat, že malý Wolfgang při hraní seděl J. C. Bachovi na koleně. Z Anglie vedla cesta této zázračné rodiny do Holandska, zpět do Paříže, do Švýcarska a přes Mnichov do Salcburku. Během Mozartovy triumfální tury po Itálii byla v Miláně s úspěchem provedena jeho opera „Mitridate, král pontský.“ Skladateli opery bylo tehdy pouhých 14 let.

Mozartův notový rukopis

Když Mozart opustil věk „zázračného dítěte,“ které budilo nadšený obdiv a senzací po celé Evropě, jeho obdivovatelé od královských a císařských dvorů, mezi něž patřila i císařovna Marie Terezie, nikdy nedokázali svou štědrostí hmotně zajistit bezstarostnou lidskou existenci nejtalentovanější bytosti v lidských dějinách. Mozart to vyjádřil skepticky v jednom z dopisů otci Leopoldovi: „Byl jsem zahrnut nadšeným uznáním, vřelými pochvalami a obdivem, ale to bylo také vše!“ V pozdějším věku Mozarta hluboce uráželo společenské postavení hudebníka, byť již tak slavného a uznávaného, jako byl právě on. Feudálové a aristokraté si chovali ve svém služebnickém sboru hudebníky na stejné úrovni jako třeba úředníky, kuchaře, služebné a další personál. Přítomnost hudebníků však byla pokládána za společenskou nutnost a výraz nobility.

Dvacetiletý Mozart ve službách salcburského Prince - Arcibiskupa se dostával do stále vážnější konfliktu situace se svým zaměstnavatelem a ten ho nakonec vyhostil ze svého sídla. Mozart se vydává na další umělecké túry, tentokrát do Mnichova, Augsburgu a Mannheimu. Během této cesty Wolfgang poznává hudebnickou rodinu Weberů a prožívá první citovou zápletku s jednou z deček. V roce 1782 je Mozartovi dvacet dva let a v měsíci srpnu se ožení s Konstancí Weberovou. Téhož roku se koná premiéra opery „Únos ze Serailu“ ve Vídni.

V roce 1786 má premiéru „Figarova svatba“ opět ve Vídni, ale její přijetí v Praze krátce poté je nesrovnatelně nadšenější. Rok 1787 se stal Mozartovým umělecky nejúspěšnějším obdobím. Při první návštěvě Prahy měla premiéru jeho Symfonie č. 38, přijatá Pražany s obrovským nadšením, takže získala označení „Pražská.“ V období příprav na premiéru Dona Juana strávil Mozart čas idylické pohody v pražské hudební rodině pěvkyně Josefíny Duškové. Sídlo Bertramka se stalo místem potřebného klidu a inspirace pro práci na připravované opeře. Za vrchol Mozartova úspěchu lze pokládat premiéru Dona Juana. Ta se konala v Praze ve Stavovském divadle dne 29. října 1787 a byl jí přítomen

Mozartův libretista Lorenzo da Ponte a údajně i Lorenzův přítel Casanova. V této opeře Mozart dosáhl absolutního vrcholu ve spojení ryzí hudby jako zjevení krásy a božské fantasie v dějové náplni.

Ve stejném roce se Mozart setkává krátce s mladým Beethovenem a je jmenován panovníkem Josefem II. císařským a královským komorním skladatelem s platem 800 florinů. Zdálo se, že osud byl v té době Mozartovi příznivěji nakloněn, ale bohužel nikoliv na dlouho. V roce 1788 složil během tří měsíců své tři největší symfonie. Poslední z nich, číslo 41 v C-dur (KV 551) má podtitul „Jupiterská.“ V roce 1790 po vídeňské premiéře opery „Cosi fan tutte“ se vrací osudová nepřízeň. Po úmrtí císaře Josefa II., následník trůnu Leopold neobnoví Mozartovo postavení u císařského dvora a tím se Mozartova rodina znovu ocitá v existenčních nesnázích.

Poslední rok Mozartova života je naplněn nadlidskou, jakoby osudem hnahanou činností. Přes vážné zdravotní problémy dokáže dokončit dvě smyčcová kvarteta, vrcholný klavírní koncert č. 27, andělsky laděný koncert pro klarinet A-dur a svou poslední operu – „Kouzelnou flétnu,“ která měla premiéru pět týdnů před umělcovou smrtí. Těžce nemocného Mozarta zastihla smrt uprostřed horečnatého úsilí dokončit objednané „Requiem.“ U jeho smrtelného lože byl přítomen Mozartův žák Süßmayer, kterému Mozart dával instrukce k dokončení posledního díla. Konstace byla opět jako po většinu času nemocná a její sestra Sophie se pokoušela narychlo nalézt kněze v nejbližším kostele. Vyžádalo si to jistou dávku přesvědčování, neboť Wolfgangovo spojení s „Bratrstvem svobodných zednářů“ bylo obecně známé. Dostavil se i lékař. Mozart ztratil vědomí a jednu hodinu po půlnoci 5. prosince 1791 jeho unavené srdce dotlouklo.

Se světem se rozloučil Bohem požehnaný talent, který lidstvu přinesl bohatství krásy a potěšení pro věky věků... Za svého života byl většinou provázen nepochopením a rouhavou netečností mocných tohoto nevděčného světa.

P. V. Folke

* Čtěte ještě na následující straně:

„Adresováno přátelům Mozartovy hudby“

Adresováno přátelům Mozartovy hudby

Občas jsem byl svými přáteli dotázán, co znamenají ona dvě písmena K V (případně pouze samotné K.), připojená ke každému skladatelskému dílu W. A. Mozarta. Pokusím se o stručné vysvětlení.

V roce 1862 rakouský vědec, botanik a mineralog občanským jménem – Ritter von Ludwig Koechel uveřejnil originální dílo do té doby nevidaného druhu a rozsahu v oboru hudby. Koechel byl hudební laik, který propadl lásce a obdivu k hudbě W. A. Mozarta. Mnohá léta svého života věnoval vypracování seznamu všech Mozartových hudebních děl podle chronologického a tematického systému. Výsledkem Koechelova úsilí je katalog, podle jehož vzoru pozdější muzikologové zpracovávali seznamy děl ostatních skladatelů. Dr. von Koechel si svým dílem vysloužil vysoké uznání v hudebně vědeckých kruzích. Koechelův katalog – „Koechel Verzeichnis“ - je dodnes respektován a používán, byť s četnými doplňky a revizemi, které si vyžádaly výsledky pokračujícího bádání o Mozartově gigantickém díle. Skladby obsažené v Koechelově seznamu zahrnují celkem 626 hudebních děl, z nichž každé je označeno číslem KV v Německu a K. Ve Spojených státech a jinde. Takže vybere-li si dva příklady, jeví se takto:

W. A. Mozart
Konzert für Klavier und Orchester
Nr. 27 B-dur KV 595

W. A. Mozart
Symphony No 38 in D-major
K. 504 (Prague)

Mozartův tvůrčí potenciál zahrnuje všechny hudební formy. Pro zajímavost uvedme skladby, obsažené v Koechelově seznamu podle počtu. Je to: 76 skladeb církevních, 10 kantát, 24 opery, 71 skladeb áriových, 41 písní, 25 vokálních kánónů, 86 skladeb klavírních, 64 sonáty, celkem 52 děl pro komorní obsazení, 41 symfonií, 36 serenád, kasací, divertiment, 71 skladeb orchestrálních různého druhu, 55 koncertů pro nástroje s orchestrem. (Údaje o počtu skladeb podle knihy „Svět orchestru“ autora Dr. Mirko Očadlíka.)

Jen jednou v životě jsem měl příležitost nejen vidět, ale dokonce si zalistovat v onom foliantu gargantuovských rozměrů, v němž jsou obsaženy všechny poklady Mozartova umění. Bylo to někdy v šedesátých letech na pražské Výstavě německé knihy.

P. V. Folke

Pocta pro Milana Havlína

Čtenáři „Hlasů národa“ měli příležitost přeciť si zhodnocení knihy Milana Havlína „Vlečen pod šibenici“, kterou autor vydal pod pseudonymem Petr Roman. Pro březnové číslo HN je výstižně napsal Karel Chrobák.

Je to jedno z nespočetných svědectví o hrůzách padesátých let v našem „zemském ráji na pohled“, který bolševici obrátili v sovětské peklo, zvané též ironicky „Sowietparadies“.

Milan Havlín byl ve věku svých dvaceti let odsouzen komunistickým státním soudem v Brně k trestu smrti za údajnou protistátní činnost. Nebyl popraven, ale nelidský bolševický systém mu přichystal dlouholetý pobyt v estébáckých mučírnicích a kriminálech.

V roce 1968 po sovětské okupaci Milan Havlín odešel se svou rodinou do exilu do Kanady. Stejně jako desetitisíce ostatních schopných, vzdělaných a vlastní zemi prospěšných jedinců, o něž byla jejich mateřská (spíše tedy macešská) země ochuzena.

Milan se svou rodinou žije po celá léta exilu v kanadské provincii Quebec, v blízkosti Montrealu. Ve svém povolání se zaměřil na krajinářskou architekturu a dosáhl v tomto oboru pozoruhodných úspěchů. Kromě početných, cenami odměněných projektů působil Milan dvanáct let jako profesor zahradní architektury v Montrealu a odchovával zde několik generací nových adeptů tohoto oboru. Důkladem toho, jak vysoce je Havlínova činnost oceňována v kanadských odborných kruzích, je skutečnost, že Asociace zahradních architektů uděluje cenu - „PRIX MILAN HAVLÍN“ za nejlepší realizovaný projekt roku.

Milan Havlín sám byl nedávno vyznamenán nejvyšší dosažitelnou cenou v oboru zahradní a krajinářské architektury - „PRIX FREDERIC TODD“. Chtěli bychom touto cestou Milanovi co nejupřímněji pogratulovat k jeho velkému a zaslouženému úspěchu.

Inspirací k napsání této poznámky bylo kromě zprávy o udělení ceny také nedávné osobní setkání s Milanem a jeho chotí Věrou, která se stala rovněž obětí komunistické perzekuce za vlády soudruha Gottwalda. Byli jsme potěšeni poznáním této dvojice vzácných lidí, kteří svou hlubokou křesťanskou vírou, skromostí, pokorou a nesmírnou pracovitostí představují onen lidský druh, který se stává v naší době vzácným anachronismem.

Vede to nutně k zamyšlení nad tím, co pro jedince druhu Havlínů dokázala udělat rodná vlast, ovládaná za hlubokého mlčení většiny národa komunistickými zločinci a co na druhé straně cizí, vzdálená země. Ta jim umožnila novou a důstojnou existenci svobodných lidí s možností plně rozvinout jejich potenciál nadání, schopnosti a pracovitosti.

Při takovém srovnání je těžko uvěřitelné, že v naší „osvobozené“ vlasti dosud vládnou lidé, kteří mají podíl na zločinech komunistické minulosti ve větší nebo menší míře. Přímou absurdní a skličující je vědomí, že v zemi kdysi slušných a kultivovaných lidí se dnes najde tak zarážející množství těch, kteří se nejen z této děsivé minulosti nepoučili, ale snaží seji dokonce vzkřísit.

Vlastimil a Eva Folkeovi

Manželé Milan a Věra Havlínovi – Florida říjen L.P. 2001

ASSOCIATION HOSTÝN - HOSTÝN ASSOCIATION

4605 West Broadway, Montreal, Qué. H4B 2A7, CANADA

Historie tábora Hostýn

Skutečná historie tábora Hostýn by měla být napsána podle svědectví pamětníků, kteří tábor budovali a účastníků kteří na táboře pobývali v období jeho existence. Takovéto dílo teprve čeká na své zpracování. Zatím bychom však rádi uvedli několik historických událostí, které musí být doplněny. Každá informace, zvláště od iniciátorů a stavitelů tábora, je vítanou cennou informací, která dovolí historii tábora pravdivě zdokumentovat.

Tábor Hostýn, byl založen jako prázdninový tábor v roce 1954 českým knězem-jezuitou, P. Bohuslavem Janíčkem S.J. Svým rozhodnutím chtěl dětem z rodin českých emigrantů umožnit cenově dostupnou prázdninovou rekreaci v přírodním prostředí, s kvalitní péčí. Za tím účelem, Otec Janíček, v roce 1954 pronajal opuštěnou farmu v prvním pásmu Laurentských hor, nedaleko Saint-Calixte. V prvním roce zde pobývalo 25 dětí po dobu pěti týdnů, pod stany, s tvrdými pryčnými a slamnými.

V roce 1955 zakoupil Otec Janíček 23 akrů z této farmy a začal s nečetnými nadšenci a dobrovolníky budovat stálý prázdninový tábor. V tomto roce postavili velkou kuchyni s pokojíky pro kuchařky. V roce 1956 přistavěli prostornou verandu, která od té doby slouží jako jídelna. V roce 1957 postavili elektrické sloupky v délce skoro ½ km a zavedli do tábora elektřinu. V tomtéž roce vykopali vlastní studnu a nainstalovali do kuchyně vodovod.

V těchto letech, jak děti, tak jejich vedoucí, bydleli pouze ve stanech. Teprve v roce 1959 začali stavět první dřevěné chatičky, které postupně nahrazovaly ubytování ve stanech. Chatičky byly stavěny pro tři obyvatele. Jsou zařízeny prostě, ale účelně. V každé jsou tři postele, nad každou je polička, věšák na šaty a chatička je vybavena stolečkem. Chatičky mají elektrické osvětlení. Mezi významné pomocníky při budování tábora patřila celá rodina Štrbáňova, Magdalena a Josef Janíkoví, Milan Bojsa a jiní, jejichž jména musí být zjištěna a doplněna.

Dnes je chlapecké oddělení tábora vybaveno 11 chatičkami a velkou klubovnou. Dívčí oddělení rovněž s 11 chatičkami a prostornou klubovnou. V klubovnách mohou být organizovány různé společenské události a o poutích sloužena mše svatá, pořádány výstavy a semináře. V dívčím oddělení tábora byla postavena kaple, zasvěcená Panně Marii Svatohostýnské, do které Otec Janíček přivezl ze Saskatchewanu zvon, který byl 13.srpna 1961 vysvěcen Otcem biskupem J.A.Papineau z Joliette. Tato slavnost svěcení zvonu se stala vlastně první poutí k Panně Marii Svatohostýnské na našem táboře Hostýn a od té doby se slaví každoročně, až do dnešních dnů. Takže letošní pouť roku 2001 byla už 41. pouť na táboře Hostýn.

Na táboře se během prázdnin vystřídalo až 140 dětí. První čtyři roky byly na táboře jen děti z Montrealu. Pak se přihlásily děti z Clevelandu, Chicaga, Toleda, Toronta, Londonu, Hamiltonu, Windsdoru a Ottawy. V posledních letech existence tábora i z New Yorku, Texasu a dokonce i ze Švýcarska.

Od 9. května 1955 byl Tábor Hostýn spravován „Czechoslovak Welfare Association“, která v roce 1993 darovala Tábor Hostýn „Loyola High School.“ 5. prosince 1997 byla založena a zaregistrována „Association Hostýn - Hostýn Association“, za účelem „Podporovat morální, intelektuální a duchovní rozvoj občanů českého a slovenského původu.“ 20.dubna 1998 „Loyola High School“ předala celý tábor Hostýn do vlastnictví a pod správu nově založené asociace Hostýn.

V současné době, asociace Hostýn, vedená zvoleným výborem, usiluje o rozšíření členské základny, aby tábor Hostýn mohl obnovit své prázdninové aktivity a sloužil účelům, ke kterým byl založen: *Rozvoj sociálního, kulturního, duchovního a rekreačního života občanů českého a slovenského původu.* aby historie, na tomto jediném místě, které je ve vlastnictví českého spolku, mohla pokračovat a toto místo sloužilo nám dnes i našim potomkům v budoucnosti.

Historické informace pošlete písemně: Milan Havlín, 1005 Goyer, St-Bruno, Qué. JSV 3Y8

Členská přihláška

**PŘIHLAŠUJI SE ZA ČLENA
„ASOCIACE HOSTÝN“**

**CHTĚL BYCH SE STÁT
ČLEMEM:** (zaškrtněte, prosím)

- **PŘÍSPÍVAJÍCÍM** (pro osoby starší a vzdálené, platící členský příspěvek)
- **AKTIVNÍM** (chtěl bych pomáhat při úpravě a udržování tábora Hostýn):

JMÉNO A PŘÍJMENÍ:

**BĚŽNÉ ZAMĚSTNÁNÍ –
PROFESE:**

ČÍSLO A ULICE:

MĚSTO: _____

PROVINCIE: _____

STÁT: _____ **KÓD:** _____

CANADA / U.S.A.

Telefon:

Fax:

E-mail:

Mám zájem podílet se na organizaci činnosti a realizaci programů na táboře Hostýn. Zvláště mě zajímá tato činnost: _____

Přikládám šek na zápisné v částce 20,- kanad. dolarů (cca 15 USD)

V _____ **dne** _____

PODPIS: _____

Přihlášku pošlete na adresu:

Association HOSTÝN
4605 West Broadway Montreal
(Québec) H4B 2A7, CANADA

Členství doporučuji 2 členové
výboru _____

Vděčná vzpomínka

7.prosince 2001 jsme si připomněli první výročí
úmrtí našeho milého duchovního Otce

Rev. Maura Ladislava Poučka OSB

Narodil se 21.listopadu 1920 ve Velké Lečici u Příbrami v Čechách.
Vstoupil do benediktinského řádu, kde v arcidiocésii sv. Vojtěcha
a sv. Markéty v Praze – Břevnově 30.srpna 1941 složil řeholní sliby.

Teologii studoval na Karlově Universitě v Praze a od roku 1946
v Belgii, kde byl 1.srpna 1948 vysvěcen na kněze.

9 roků působil jako misionář a učitel katolických škol
v Belgickém Kongu v Africe.

Od roku 1965 působil v Chicagu v USA, kde se zapojil nejprve
do práce benediktinů v Lisle, posléze pracoval především
pro naše krajany ve farnosti sv.Prokopa v Chicagu
a nakonec ve farnosti Panny Marie Svatohorské v Ciceru.

Ve svém kněžském poslání byl vyhledáván jako výborný zpovědník.

Spolu s Otcem Vojtěchem Vitem OSB se významnou měrou podílel
na vydávání krajanských novin Hlas národa jako redaktor a korektor.

Na věčnost byl Pánem života a smrti povolán po těžké nemoci 7.prosince 2001.

*Vzpomínkovou mši svatou jsme za něho obětovali u Panny
Marie Svatohorské v Ciceru v sobotu 8.prosince 2001 večer.
Děkujeme všem, kdo si na něho v modlitbě vzpomenou s námi.*

*Fr. Dušan Hladík
a přátelé z České misie v Chicagu*

Vroucí vzpomínka na drahou maminku TEREZII SLÁDKOVOU rozenou Dvořákovou, která by se dožila 27.prosince 2001 100 let

Narodila se v České Plzni v Chicagu a chodila do českých farních škol
sv.Prokopa a bl. Anežky České. Její předkové Dvořákoví a Neužilovi, kteří
přijeli do Ameriky z Čech již v předminulém století, byli zakladateli těchto
farností. Strýc Prokop Neužil OSB byl spoluzakladatelem a
opatem kláštera sv.Prokopa v Chicagu – Lisle.

Již ve svých 18 letech se stala zakládající členkou Národního svazu českých
katolíků. Za 1. světové války pracovala pro Červený kříž. Aktivně působila
v organizaci Sokol. Celý život se věnovala farním a národním činnostem.
Ráda zpívala v chrámovém sboru. Seznámila se s tatínkem Vitoušem Sládkem,
který také pocházel z osady svatoprokopské a roku 1922 byli oddáni Msgr.
Inocencem Kestlem v chrámu Páně bl. Anežky. Spolu měli tři děti Adelku,
Dolores a Vitouška. Rodiče nás pečlivě vychovali v křesťanském duchu a
naléhali, abychom chodili do katolických škol. Byla to zlatá česká maminka,
která nás učila vážit si našeho krásného českého dědictví.

Maminko, proto na Vás nikdy nezapomenu, jste neustále v mém srdci a stále
Vám děkuji za Vaši velikou lásku ke mně a našim Dolores a Vitouškovi.

Vaše dcera Adelka

Úmrtní oznámení

V náručí Boží,
odkud jsme vyšli,
jednou se všichni
sejdeme zas...

S velikou bolestí v srdci oznamujeme všem přátelům a známým, že nás navždy opustila naše drahá maminka, babička a prababička, paní

Božena Veisová

Narodila se 21. února 1925 v Závitkovicích u Světlé nad Sázavou v Čechách. Hned po roce 1948 odešla se svým manželem Jaromírem a malým synem Jerry za hranice za svobodu. Přes Německo, kde se narodila dcera Jana, se dostali do Afriky do Maroka, kde žili asi 10 let, až se nakonec dostali v roce 1959 do USA, kde se narodila poslední dcera Eva. Vedle příkladné péče o rodinu byla činná v mnoha krajských organizacích. Především byla známá jako učitelka České školy Havlíček v Berwynu a neúnavná pracovnice Československé ženské národní rady v exilu. Organizovala vánoční bazary, pořádala sbírky pro exulanty, obětavě pomáhala, kde bylo potřeba. Milovala svou rodnou zemi a stále po ní toužila. Zemřela tiše ve spánku v noci ze soboty na neděli 2. prosince 2001. Rozloučili jsme se s ní ve středu 5. prosince v pohřebním ústavu Švec a synové v Berwynu. Pohřeb se konal ve čtvrtek 6. prosince z pohřebního ústavu na hřbitov Woodlawn v North Riverside, kde byly její tělesné pozůstatky zpopelněny a uloženy vedle popela jejího manžela Jaromíra v tamním mauzoleu. Mše svatá za spásu její duše bude u Panny Marie Svatohorské v Ciceru v sobotu 22. prosince 2001 v 6.15 hod. večer.

Kdo jste ji znali, prosíme, věnujte ji tichou vzpomínku.

Jerry - syn

Jana - dcera s manželem Larry Slash

Christine - vnučka s manželem Choi Holaday

a pravnoučata Alex a Emily

John Stuchly - vnuk

Eva - dcera s manželem Ken Barones

Mandi a Melony - vnoučata

a příbuzní v Čechách

*Veselé vánoce a
mnoho štěstí a zdraví
v novém roce 2002
všem přátelům
přeje*

rodina Boleslavova

**Rudolf a Anděla,
synové Rudolf a George,
snacha Sharon
a vnuci Garrett a Brent**

Vroucí vzpomínka

*Před šesti lety o slavnosti Zjevení Páně 6. ledna 1996
byl svým nebeským Mistrem povolán na věčnost
naš milovaný bratr, strýc a duchovní Otec*

Fr. Ludvík F. Světlinský

Byl rodák z Dolního Němčí na Moravském Slovácku
a byl původně knězem litoměřické diecéze.

Dlouhá léta však strávil v exilu, kde působil jako farář
v krajských osadách v diecézi Fargo
v Severní Dakotě v USA.

Je pochován v rodné obci v Dolním Němčí
v hrobě svých rodičů.

Mše svatá za něho bude obětována v sobotu 5. ledna 2002
v 6.15 večer v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru.

Za tichou vzpomínku v modlitbě děkují

rodiny

Minaříkova a Světlinských

Vážení členové Velehradu!

Srdečně Vás zveme na

VÝROČNÍ SCHŮZI

Česko-amerického kulturního střediska

VELEHRADU,

kteřá se koná v jeho společenské místnosti
2340 S., 61st Ave, Cicero, IL 60804

v sobotu 19. ledna 2002 v 9.00 hodin dopoledne.

Fr. Vojtěch Hrubý, SDB, za Velehrad v Římě

Josef Kocáb, za Cleveland

Fr. Dušan Hladík, za Chicago

*jménem všech, kdo podepsali petici
proti prodeji budovy Velehradu*

MLÁDEŽI

Jak chtěl vlk sežrat dítě

Vánoční pohádka

Byl jednou jeden vlk. Žil v okolí Betléma. Pastýři věděli o tom, jak je nebezpečný. Každý večer dělali vše pro to, aby před ním uchránili své ovce. Jeden z nich neustále musel být na stráž, protože vlk byl hladový a lstivý.

Byla noc. Právě zmlkl podivuhodný andělský zpěv. Prý se tu někde narodilo dítě. Vlč se velmi podívoval, že se ti drsní pastýři odevšad sbíhali, aby si prohlédli to novorozené dítě. „Kvůli nějakému novorozenci tolik shonu,“ myslel si vlk. Ale nakonec jej přeci přepadla zvědavost, a tak se tiše plížil za nimi. Když se připlazil ke stáji, ukryl se a čekal.

Když se pastýři rozloučili s Marií a Josefem, viděl, že nadešla jeho chvíle. Ještě si počkal, dokud Maria s Josefem neusnuli; od přestálých starostí a z radosti nad dítětem jim ztěžkla víčka. „Á, výborně,“ pomyslel si vlk, „začnu s dítětem!“ Lehkým krokem se vplížil do stáje. Jeho příchodu si nikdo nevšiml. Pouze dítě. To na vlkovi, který se jen co pracka pracku mine tiše posunoval k jeslím, spočinulo svým pohledem. Vlč měl tlamu dokořán otevřenou a jazyk mu hladově visel ven. Bylo to strašné jen se na něj podívat. Ted' se již zastavil těsně vedle jeslí. „Snadná kořist,“ myslel si a mlsně si olizoval tlamu. Nahrbil se ke skoku. V tom se jej ale jemně a láskyplně dotknula ruka dítěte Ježíše. Poprvé někdo pohládl jeho odpornou srst plnou strupů. Hlasem, který vlč v životě nezaslechl, pak malý Ježíš řekl: „Vlku, mám tě rád!“ a s láskou na něj pohleděl.

Tu se stalo něco nepředstavitelného - v tmavé betlémské stáji praskla vlčova kůže a z ní vystoupil člověk. Skutečný člověk. Takový, jakého Bůh chtěl na počátku mít. Člověk v údivu klekl na kolena, líbal Ježíšovy ruce a klaněl se mu. Pak opustil stáj - stejně tiše, jako před chvilkou přišel - a šel dál svou cestou.

Nikdo si nevšiml, co se té noci událo. Jen malý Ježíš a ten, co se stal člověkem vědí, co se stalo. A ti oba vědí, že se totéž děje u všech, kdo se ve své zvířecí kůži přiblíží k jeslím a nechají se dotknout božským dítětem.

Biblické hádanky

1. Kdo zvěstoval Panně Marii, že počne Syna Božího?

- a) anděl Michael
- b) anděl Rafael
- c) anděl Gabriel

2. Který prorok předpověděl, že se Mesiáš narodí v Betlémě?

- a) Izaiáš
- b) Jeremiáš
- c) Micheáš

3. Který evangelista píše o návštěvě Panny Marie u Alžběty?

- a) Matouš
- b) Marek
- c) Lukáš
- d) Jan

4. Kdo při Kristově narození zpíval chvalozpěv: „Sláva na výsostech Bohu?“

- a) andělé
- b) pastýři
- c) mudrci od východu

5. Kdo prohlásil o Ježíšovi, že je „Světlo k osvětlení národů?“

- a) Zachariáš
- b) Simeon
- c) Jan Křtitel

6. Kdy byl Ježíš obětován v chrámě?

- a) druhý den
- b) osmý den
- c) čtyřicátý den

7. Který z darů nepřinesli mudrci od východu?

- a) myrhu
- b) kadidlo
- c) stříbro

8. Kam utekla svatá rodina z Betléma před králem Herodem?

- a) do Nazareta
- b) do Jeruzaléma
- c) do Egypta

9. Jak dlouho byla svatá rodina v exilu?

- a) asi půl roku
- b) víc než rok
- c) dvanáct let

10. Kdo z evangelistů píše o dvanáctiletém Ježíšovi v chrámě?

- a) Matouš
- b) Marek
- c) Lukáš
- d) Jan

Správné odpovědi: 1c, 2c, 3c, 4a, 5b, 6c, 7c, 8c, 9b, 10c

Waiting For the Voice of God

Rev. Paul J. Coury, C.Ss.R.

When I was a very young priest I was always in a hurry. There were so many things to do and so little time to do them all. I had not yet received the gift of patiently waiting. One of my ministries was to a healthcare center. I would rush through the rooms, visiting the sick and impaired, distributing Communion, and dropping a few kind and spiritual words. I am sure the residents thought: "My! He runs fast. I wonder where he is going?"

The last patient that I always visited was a man named Clarence. Clarence would lie in his bed, semiconscious, not speaking. It was always a chore to give him Communion and to pray with him. On one visit, I noticed a stack of National Geographic magazines on his bed table. I wondered what the magazines were doing there. Clarence certainly did not seem inclined to read. When I asked the nurse about this, she informed me that Clarence had a lifetime subscription to "the Geographic." He had been a photographer for the magazine. I began to think of Clarence, not as a semiconscious patient but as a vibrant fellow climbing mountains and fording

streams to capture the perfect picture for the next issue of National Geographic.

From that point on, whenever I brought Communion to Clarence I would stay a few extra minutes, page through the latest issue of National Geographic, and comment to Clarence about the pictures. Clarence perked up and I slowed down. I found myself spending more time with each patient. I would discover what had been unique about their lives, and then their eyes would fill with light, and memories would cascade like waterfalls. My whirlwind visits turned into long, leisurely afternoons. My time at the healthcare center changed from a duty to be done to treasured, sacred moments to be shared.

Midway through Advent, I received a call from the healthcare center that Clarence was dying. As I rushed to Clarence's room, the blinking Christmas lights gave off a false and tinny feeling of joy. But in the room, I found Clarence sitting up in bed and smiling at me. He even greeted me! "Good evening, Father, I hope that you are well!" This was a first! We then

prayed together, Clarence received the sacrament of anointing of the sick, and finally we chatted. Clarence told me that he had been waiting, but now he had heard God's voice and it was time to leave. He made it sound like National Geographic magazine had called him for one last assignment. Eventually, Clarence and I said our good-byes and I returned to the rectory. On the way home I thought, "Clarence looks so healthy, he'll be around a long time!"

In the early morning Clarence died. I continue to pray for Clarence, even to this day, some thirty years later. Clarence had given me a wonderful, early Christmas gift. He taught me the value of being patient and of waiting. God will come to us and to our world. But God always comes in God's own time and always in human disguise. It is our task to sit, to wait, and to listen. Like Clarence, we need to vigilantly watch for the perfect picture as God bursts forth again into the early Christmas dawn.

Liguorian, December 2001

An inspiration to Reminisce

Prague and the entire Czech nation under the protection of Virgin Mary

The new calendar, Praha 2002, contains a January page featuring the Prague castle from the terrace of the Premonstratensian monastery in Strahov. The photograph, created by the master photographer, Bohumil Landish, was taken from an unusual angle so that the predominant aspect of this panorama is formed by the Marian statue which has stood at this location for only a little over 7 years. It is the statue of "Virgin Mary in Exile."

It was at the convention of the exiled members of the People's Christian Party (Lidová strana) of Czechoslovakia, held in Ludwigsburg, West Germany, in 1949, that the idea for such statue originated. The editor Emil Petřík of the National Revival (Národní obroda), published in Brno, made a motion seconded by Dr. Vilém Stránecký, for the creation of a new memorial statue. The motion passed with no objections. The purpose of this project was to unite all faithful Catholics forced into exile by the communist regime of Czechoslovakia in an effort to undo a disgraceful destruction of a Marian column, once located in the Old Town Square in Prague. That column was demolished by an antagonistic mob on November 3, 1918. The enraged crowd was influenced by deliberately widespread false information concerning the origin of the monument. However, it was not erected to commemorate the victory

of the Habsburgs at the Battle of White Mountain in 1620. The artistically valuable column, created by sculptor John George Bendl, was built by the decree of Emperor Ferdinand III. It was to be a symbol of thanksgiving for the successful defense of Prague by the brave university students, led by the Jesuit priest, Jiří Plachý, who repelled the marauding Swedish troops in 1648. The column, consecrated in 1652, also acknowledged the divine providence, which helped to terminate the Thirty Years War in 1650.

To faithful Catholic believers the destruction of the Marian column epitomized a blasphemy against the Lord and His Blessed Mother. His Eminence, Karel, Cardinal Kašpar of Prague, issued these prophetic words in 1935: "This offense against God and the Holy Virgin calls for an act of expiation by a reconstruction of the barbarously demolished pillar. I fear that we are in for calamitous times until this horrible defamation of our Saviour's Mother is properly amended."

For the majority of Czechoslovak citizens the wanton act of demolition represented a demise of an important cultural memorial. The Prague National Committee issued an immediate proclamation which in part stated: „It is necessary to point out that according to reliable historical sources the Marian column was in no way associated with the Battle of White

Mountain... The National Committee therefore declares that due to the lack of proper comprehension of history, a Prague monument was destroyed which belonged among the most precious works of Baroque art in central Europe, and this misguided deed also caused deep anguish to devout religious souls.“...

Even though continuous efforts were made to restore the Marian column from the time of its destruction, the political circumstances, both during the First Republic and during the Nazi occupation (1939 – 1945) as well as during the communist regime, did not allow these endeavors to materialize. The practical realization of the spiritual movement occurred in exile, thanks mainly to the Most Reverend Abbot Ambrose L. Ondrák of St. Procopius Abbey in Lisle. Czechoslovak exiles, regardless of their political convictions, unanimously backed the plan. The fund raising campaign, begun at the beginning of the 1950's, surpassed all expectations. The statue of Virgin Mary in exile is by no means a replica of the Prague Marian Column. It was created by the Vatican sculptor A. Monteleone and consecrated at the Nepomucenum on December 12, 1954. On May 22, 1955, this statue was solemnly unveiled at St. Procopius Abbey in Lisle, in the presence of some 3,000 participants, including numerous members of the clergy and laity.

Virgin Mary in Exile (originally placed at St. Procopius Abbey in Lisle),
gift of our countrymen to their liberated fatherland

For several decades the statue of Virgin Mary remained in exile. Each year though pilgrimages and adorations took place at the abbey which included many members of the exiled clergy, such as His Eminence, Josef, Cardinal Beran. When Czechoslovakia became once again a free, albeit spiritually and morally devastated country in November of 1989, the new initiatives for transferring the statue to Prague began. The devoted and enthusiastic members of the Czech Committee for the proper restoration of Marian column we-

re led by the late Fr. Karel Kolek O.S.B. During the negotiations there surfaced various obstacles. It was not until after the US visit of then the Prague archbishop, today His Eminence, Miloslav, Cardinal Vlk, that a formal petition for transferring the statue to Prague was received in Lisle from the bishops of Bohemia and Moravia. The present abbot of St. Procopius Abbey, Hugh Anderson O.S.B., gladly approved their request and the American Committee for transporting the statue and installing it in Prague organized another fund-

raiser to defray the cost.

Because this statue of Virgin Mary is not a direct replica of the original Marian Column, it was not possible to place it at the Old Town Square. Fortunately the Abbot of the Premonstratensian Abbey at Strahov, Most Reverend Michal J. Pojezdný, expressed an immediate interest in having the statue placed on the promontory of the abbey.

After a solemn farewell in Lisle, in May of 1993, the statue was transported to Prague and placed temporarily in the Strahov basilica during a joyful ceremony attended by several hundred lay people and clergymen.

The return of the Virgin Mary of Exile to Prague was definitely concluded by a monumental celebration at the Strahov summit, where the statue was placed on a column as illustrated in the calendar photo. The statue was blessed by the Prague archbishop Miloslav Vlk, again in the presence of a large number of clergy, including the apostolic nuncio, archbishop Coppa, and a huge gathering of lay people, some dressed in folk costumes, both from the Czech Republic and abroad.

Virgin Mary above Prague! May the Lord grant that You bring blessings to the entire country according to the heartfelt desire of all who in some way participated in the construction and transfer of this precious monument to our native land!

*Eduard Vedral
Tony Jandáček*

Photo on back page: Once exiled statue of the Blessed Virgin invokes blessings of peace for the city of Prague.

